

iki günü birbirine eşit
yaşamayı kendisine zarar sayan
bir genç kızın hikâyesi...

Bir Mükemmel Günün Hikâyesi

Ayşegül Akakuş Akgün

Nesil

bir mükemmel günün hikâyesi

AYŞEGÜL AKAKUŞ AKGÜN

bir mükemmel günün hikâyesi

AYŞEGÜL AKAKUŞ AKGÜN

Yayın Yönetmeni: Ekrem Altıntepe
Editör: Cihan Dinar
Tashih: Rahime Sönmez
İç Tasarım: Said Demirtaş
Kapak Tasarımı: Mesut San
ISBN: 978-605-162-199-9
Yayıncı Sertifika No: 12403
Matbaa Sertifika No: 16106
Baskı Tarihi: Nisan 2014
Baskı Cilt: Nesil Matbaacılık Yayıncılık San. ve Tic. A.Ş.
Beymer San. Sit., 2. Cd., No: 23
Yakuplu-Beylikdüzü / İstanbul
Tel: (0212) 876 38 68 pbx

NESİL

Sanayi Cad., Bilge Sk., No: 2 Yenibosna
34196 Bahçelievler / İstanbul
Tel: (0212) 551 32 25 www.nesilyayinlari.com
Faks: (0212) 551 26 59 nesil@nesilyayinlari.com

NESİL YAYIN GRUBU

© Fikir ve Sanat Eserleri Yasası gereğince bu eserin yayın hakkı anlaşmalı olarak **Nesil Basım Yayın Gıda Tic. ve San. A.Ş.**'ye aittir. İzinsiz, kısmen ya da tamamen çoğaltılıp yayınlanamaz.

bir mükemmel günün hikâyesi

AYŞEGÜL AKAKUŞ AKGÜN

NESİL

AYŞEGÜL AKAKUŞ AKGÜN

İlk öğrenimini Çapa ilkokulunda tamamladı. Bir yıl Kur'ân kursunda temel eğitim aldıktan sonra lise tahsilini Eyüp İmam Hatip Lisesi'nde yaptı.
Edebiyata olan yoğun ilgisine rağmen, Sakarya Üniversitesi'nde İşletme okudu. Hikâye, şiir, deneme ve diğer yazı çalışmalarına devam ederken diksiyon-fonetik (güzel konuşma) dersleri aldı. Radyo ve TV programları yaptı. Çeşitli dergilerde yazılar yazdı. Yerel gazetelerde sayfa editörlüğü ve köşe yazarlığı yaptı. Halen bir çocuk dergisinde yazmaya devam eden Ayşegül Akakuş Akgün, evli ve bir çocuk annesidir.

aysegul.a.a@hotmail.com

YAYINLANMIŞ ESERLERİ

- *9 Ay 99 Esma*

Bu kitabımı, yazmam konusunda daima teşvik edici olarak yanımda bulunan, maddî-manevî desteğini benden esirgemeyen sevgili annem Fatma Hanım'a ve babam Ali Bey'e ithaf ediyorum.

Ve kendini okumaya adamış tüm güzel gönüllü insanlara...

Bir Mükemmel Günün Hikâyesi sizi, iki günü birbirine eşit yaşamayı kendisine zarar sayan bir genç kızın hikâyesine götürecektir.

Sayfalar arasında ilerlerken kitabın kahramanını kendisiyle konuşur ve sorgularken bulacak, onun iç sesini duyacaksınız. Yer yer yazarın da araya girip okuyucularla sohbet ettiğini, öğretici bilgilerle molalar verildiğini göreceksiniz.

Üç ayrı ifade tarzını bir arada kullanarak faklı bir üslupla *Bir Mükemmel Günün Hikâyesi*'ni tüm okuyucuların beğenisine sunarız.

CİHAN DİNAR
Editör / Nesil Yayın Grubu

SAAT 05:30

PENCEREYİ ÖRTEN PERDENİN seyrek dokunuşları arasından süzülen ışık (henüz gün ışığı değil) sokak lambasının yorgun ışıltısıydı. Yatağın bir bölümüyle yerdeki halının bir kısmına yansıyan lambanın aydınlığı, odanın içerisine loş bir ışık olarak yayılıyordu. Gece, nöbet süresini tamamlamak üzereydi ve görevini gündüze teslim edecekti.

(Zıırrr!) Gecenin son demlerinde derin sessizlik hâlâ hükmünü sürdürüyordu. Derin sessizliği yırtansa akşamdan kurulmuş olan saatin alarmıydı. O ise, çalan saatin sesine inat sanki gözlerine açılmamayı, bedenine de yatağa biraz daha gömülmeyi telkin ediyor gibiydi.

* * *

Sabah namazı vaktiydi. Namazlardan en zoru sabah namazıydı. Bu vakitte gözleri açabilmekse...

En çok sabah namazına uyanmak için mücadele verir insan. Uykunun en tatlı yerinden kopmak zor, namazın vakti de dardır. Sabahın serinliği de iyice caydırır insanı. Bu yüzden mücadele demiş olmalı büyükler sabah namazına kalkma sürecine. Bunun için çok geçerli sebepleri vardır insanın kendince, aslında nefsince...

Mevsimlerden kış ise, hava soğuk, su buz gibidir. Oysa yorganın altı sıcacıktır. Bu durum, sabah namazına kalkma mücadelesini biraz daha zorlaştırır. Gafletteki nefis o uykulu hal ile düşünemez ki; sıcak yatağı bırakıp da kıldığı sabah namazının karşılığında, Rabbi ona, ne akıllara sığmaz ikramlar bahşedecektir. Bunlardan bir tanesi, bir uçtan diğer uca yürürken tam beş yüz senenin geçeceği büyüklükteki cennettir.

"Namazın da mücadelesi mi olurmuş?" diye düşünebilir bazı insanlar. Ya kalkar kılarsın, ya da kılmazsın işte!

"Neye ya da kime karşıdır ki bu mücadele?"

Namaza kalkmak elbette mücadeledir, hatta bir bakıma nefsimizle savaştır! Mü'min her sabah nefsiyle ve nefsin en iyi dostu şeytanla savaşmaktadır. Her mü'min, özellikle ahir zamanda eda edebildiği her sabah namazının ardından, zafer kazanmış bir muzaffer gibi sevinmelidir. Namazın mücadelesi üç düşmana karşı yapılır ve oldukça çetin bir mücadeledir: Nefs, şeytan ve zayıf iman. Bu üç düşman daima birlik olur ve sizi yenmeye çalışır. İmanınız zayıfsa düşmanlarınızın işini kolaylaştırır ve—Allah muhafaza—yenilirsiniz.

Düşmanlarının engellerine rağmen, sabah namazını aksatmadan kılmayı başaran kimse ne mutludur ki, diğer vakit namazlarında zaten başarılıdır.

Kılıyor değil, başarıyor denilir. Çünkü bu zamanda namazı sürekli ve beş vakit kılabilmek şüphesiz tebrik edilecek bir başarıdır. Peygamber aleyhissalâtu vesselam sabah namazı için şöyle diyordu: "Sabah namazı dünyadan ve içindekilerden hayırlıdır."

* * *

Saatin uyarısıyla "işte uyanma zamanı" diyerek hemen yatağımdan doğrulabilmeyi ne kadar çok isterdim. Saatin o iç gıcıklayıcı (zırrr!) sesine rağmen bazen uykuya nasıl da devam edebildiğimi, kendime açıklayamıyorum. Ama çok şükür ki, uyku zaafıma yenik düşmelerimin sayısını gittikçe azaltıyorum. Aksi takdirde, sabah namazına kalkamadığım sabahların hesabı bir türlü bitmiyor vicdanımda. "Bu nasıl inanmaktır ve bu nasıl 'sevmek' iddiasıdır?" diye kendimi suçlayıp duruyorum.

Sabah namazı vaktini yatakta tam bir gaflet içinde, belki de kâbuslarla geçiriyor olmak, tüm gün üzerimdeki suçluluk hissini perçinliyor. Ruhumun bir tarafı hep mutsuz geziyorum. Sanki o gün bedenimin yarısını kaybediyorum. Yarım var, diğer yarım ise yok. Huzursuz ve lezzetsiz...

Sabah namazını kılamadığım gün, içimde büyüyen suçluluk ve huzursuzluk öğle namazına 'tekbir' alıncaya kadar devam ediyor. Ellerimi kaldırıp "Allahu ekber" diyecekken, kendimi Rabbime karşı iki yüzlü davranmış gibi hissediyorum. Sanki sevdiğine ihmalkâr davranan, keyfi yüzünden sürekli onu üzen biriyim. Canı isteyince sevdiğinin yanına giden, istemeyince gitmeyen... Bu duygular içindeyken, kılınacak öğle namazına da uzun süre başlayamıyorum. Kulaklarımda "Ne yüzle geldin?" diye bir ses yankılanıyor sanki. Bir müddet tekbir alamadan öylece duruyorum. Biliyorum o şanı Yüce Zülcelâl; "Niye geldin?" demez hiçbir kuluna. Her vakit yenilenen ezan-ı mübarekle "Haydi secdeye gel" der.

Sonra ellerim bedenimin iki yanına salınmış, güçsüz, çaresiz, sonsuz bir acziyetteyken hemen toparlanır, "Rabbim çağırıyor beni" der, ümit ve coşkuyla kaldırırım ellerimi omuzlarıma. Allahu ekber!

Bu sabah da yine düşüncelerim, iç hesaplaşmalarım beni rahat bırakmıyor. "Yüce Rabbime ait, günün ilk davetine—sa-

bah namazına—gitmemiş, muhabbetine mukabele etmemiş kişinin sevgisinden ne hayır gelir! Böyle mi seviyorsun sen Rabbini?" diye bir cümle yüzümde tokat gibi patlıyor âdeta. Sarsılıyor, öylece kala kalıyorum. "Ancak öğlen vaktinde mi hatırladın bir Rabbin olduğunu?"

'Sus' desem de susmuyor ki içimdeki ses. Başım git gide daha da ağırlaşıp iyice öne düşüyor. Bir de ağrı giriyor ki alnımın tam orta yerine, artık başımı kaldıramaz oluyorum. Hani bir suç işleyince, karşınızdakinin yüzüne bir türlü bakamazsınız, işte öyle.

"Namaz uykudan hayırlıdır" diyerek beni kendine layık görüp muhabbete çağıran Sevgili'nin yanına gitmemek... Oysa daha bir gün önce çok sevdiğim bir arkadaşım evine oturmaya çağırmıştı da, koşarcasına gitmiştim. Çünkü arkadaşımı seviyordum, kıramazdım, reddedemezdim. Davete icabet etmeliydim. Peki, ya Rabbimi daha mı az seviyordum o arkadaşımdan? Hâşâ Rabbim. Seni çok seviyorum, Sana her an muhtacım. Beni sevmeni umarak seviyorum Seni...

"O halde sabah davete neden gelmedin?"

Off bu ne sıkıntılı bir soru. Bu nasıl bir baş ağrısı...

* * *

– Koş, Koş! İşte yine zaman son hızla koşuyor... Yakala... Koş! Sen de koş!

– Neyi yakalayacağım, o koşan neydi ki öyle, göremedim bile?

– Zaman. Zamanı yakalayacaksın. O hep kaçar, fark edemeyeceğin kadar hızlı koşar. Onu yakalaman lazım.

– Ya Rabbi bu ne sıkıntı, zaman nasıl yakalanır ki? Allahım nasıl yetişeyim şu zamanın hızına. Bacaklarımda derman kalmadı, ben koştukça o daha da hızlanıyor, yakalayamıyorum. Durdurun zamanı...

Alnındaki terlerle nihayet yataktan fırladı. O, vicdanın-

da iç hesaplaşmalar yaparken fark etmeden uykuya dalmıştı. Neyse ki o sıkıntılı sorular rüyaymış! "En azından şimdilik" diye mırıldandı. Cennet bahçesiyle, cehennem çukuru arasında gelip gidiyormuşum meğer. Çalan saatin ardından şeytan, uyku zehrini vererek, biraz daha kandırmayı başarmış beni. Sabah namazını kılmayarak, günün ilk secdesini öğle namazıyla yapmanın vereceği rahatsızlığı düşünürken uyuyakalmışım. Saat ilerlemiş. Yok yok son hızla koşmuş.

> "Şeytan, İslâm Peygamberi Muhammed'e (a.s.m.) mü'minleri nasıl şaşırtıp aldatacağı konusunda bilgi veriyordu: Namazı an be an tehir edenden çok hoşlanırım. O, ne zaman ki, namaza kalkmak istese onu tutarım. Ona vesvese veririm. Derim ki; henüz vakit var. Sen de meşgulsün, işine bak sonra kılarsın. Böylece o ancak, namazın vakti çıkmak üzereyken kılar. Ve bu sebepten kıldığı namaz yüzüne çarpılır, kabul edilmez. Yok, aldatamazsam namazını vaktinde edaya durursa, bu sefer onunla namazda uğraşırım. Sağa bak, sola bak, der dikkatini dağıtırım. Bunda da muvaffak olamazsam, onun kulağına namazı çabuk kılması için fısıldarım. Buraya kadar çoğunda galip gelmişimdir. Gelemezsem, ona namazda parmaklarını çıtlatmasını emreder, beni tesbih etmesini sağlarım. Burnuna üfler onu esnetirim..."[1]

Uykulu gözlerle saate bakınca 10 dakikanın daha geçmiş olduğunu gördü. Güneşin doğmasına 20 dakika kalmıştı. Banyoya doğru ilerlerken, bazen zamandan daha hızlı olmak gerekir diye mırıldandı. İşte bu hızlı adımlar, savaşın ilk cephesinin, abdest alınarak kazanılacağını gösteriyordu.

"Bismillâhirrahmânirrahîm" diyerek başladı abdest almaya. Allah'ın adıyla başlamıştı güne. Yüzüne çarpan su uykusunu nasıl da açıyordu. Hz. Ali'nin sözü geldi aklına: "Namazda bezginlik ve uykulu halde olmayın; kul, namazına gönül verdiği ölçüde namazından faydalanır." İşte abdest de bunu sağlı-

[1] Muhyiddin-i Arabi, Seceret'ül Kevn.

yordu çok şükür. Koşar adımlarla odasına girdi, seccadeyi serecek zaman var mı derken işte ordaydı seccade, hemen serdi ve "Allahu ekber!" deyip namaza durdu.

"En büyük sensin Rabbim!" derken dudakları da, ruhu da âdeta bayram yaşıyordu. En büyük düşmanı yenmiş olmanın yani fethin şenliği miydi bu, yoksa Rabbine kavuşmanın heyecanı mı? Karar verememişti, ama nihayet namazdaydı işte. Rabbinin davetine gitmişti, onun huzurundaydı artık ve "Sen en büyüksün Rabbim" diyerek onunla konuşmaya başlamıştı.

İşte geldim, huzurundayım Rabbim. Huzurunda olmanın huzuruyla yım. Uyku gafletinin ağırlığı altında ezilirken, namazın huzuruyla ferahlamak ne muazzam bir lütuf.

Subhâneke Allahümme vebihamdik... "Seni her türlü noksan sıfatlardan tenzih ederim. Sana hamd ve senalar olsun. Senin adın mübarektir, azamet ve celalin çok yücedir. Senden gayri ilah, ibadete layık olan hiç bir mabud yoktur."[2]

Elhamdülillahi Rabbi'l-Âlemîn... "Hamd, alemlerin Rabbi, Rahman, Rahim ve kıyamet gününün sahibi olan Allah'a mahsustur. Ancak Sana ibadet ve kulluk eder, ancak Senden yardım dileriz. Bizi doğru yola, nimetlerine erdirdiğin kimselerin yoluna eriştir. Hışma uğrayanların ve sapmışların yoluna değil... Âmin!"[3]

İnsan hem en mükemmel hem de en aciz yaratıktır. Bense karşında, ziyadesiyle bir hiçim Rabbim. Bana kasteden her türlü zarar verici şeyden sana sığınırım. Gecenin zifirî karanlığında ve sabaha dek kötü hesap güdenlerin her türlü zararından sana sığınırım. "Yarattığı şeylerin şerrinden, karanlığı bastığı vakit gecenin şerrinden, düğümlere üfleyen (büyücü) kadınların şerrinden; bir de hased ettiği vakit, kıs-

[2] Yusuf Tavaslı, *Tam Namaz Hocası*, Gonca Yayınevi, 1983, s.158.

[3] Bkz. Ahmed Davudoğlu, *Kur'an-ı Kerim ve İzahlı Meali*, "Fatiha sûresi meali," Çile Yayınları, 2003.

kancın şerrinden sabahın Rabbine sığınırım."[4]

İşte artık tüm sancılarımdan, acılarımdan, aklımdaki ve ruhumdaki dar noktalardan, üzüntü ve korkulardan kurtuldum. Rabbimin nuru odama yayıldı ve sonsuz hakikate açtım tüm kapılarımı. Bu hissediş, bu ferahlama olsa olsa davetinde vaat ettiğin "Haydin felaha, haydin kurtuluşa" sözünü doğrulayan selamettir.

Eğiliyorum büyüklüğünün karşısında sonsuz saygı ile Celalinden korkarak, Cemalini umarak eğiliyorum. Subhane Rabbiyel aziym... "Azamet sahibi olan Rabbimi yüceltir, O'nu bütün noksan sıfatlardan uzak bilirim."[5] Başımı eğdim de gördüm Rabbim, ne büyüksün ne mükemmelsin. Mağrur nefsimden sıyrılıp, başımı eğdim de daldım derinlere, gördüm ki Rabbim Azîm'dir. Senin seyrine daha fazla muhtacım, başımı kaldırıyorum ki idrakine vardır beni. Sen işiten ve görensin.

Semiallahü limen hamideh. Rabbena lekel hamd... "Bütün varlıkların Hâlıkı olan Allahım, sen kendine hamd edeni işitirsin. Hamd ve sena ancak sana mahsustur. Hamd'e tek layık olan yüce varlık yalnız sensin!"

Beni kulluğunla şereflendiren Rabbim, namaz ile yücelttin, hakikati örten perdeleri kaldırdın gözlerimden. Nice âlemleri seyredeceğim secdeden. Başımı eğdikçe yüceldi ruhum. Senden başka hiçbir varlığın önünde eğilmeyeceğimin ilanıdır secdem. Alnım secdeye değdiği an Miracımla buluştum. Subhane Rabbiyel â'la... "Pek yüce olan Rabbimi tesbih ederim."[6] Her secdenin tadı başka; bir daha, bir daha secde...

İşte yine kıyamdayım... Bedenen ayakta ama ruhen secdedeyim. Rahman ve Rahim olan adınla başladım. Kendimi bileyim, suçumu göreyim, günahıma tövbe edeyim diye bir kez

[4] Bkz. Ahmed Davudoğlu, *Kur'an-ı Kerim ve İzahlı Meali*, "Felak sûresi meali," Çile Yayınları, 2003.

[5] Ramazan Işık, *Namaz Gerçeği*, Gülhane Yayınları, s. 127.

[6] Ramazan Işık, a.g.e., s. 127.

daha kıyamdayım. Affediciliğini bildiren Gafûr isminle huzurundayım. Yerlere ve göklere sığmadım, mü'min kulumun gönlüne sığdım sırrının ümidiyle, başlıyorum yalvarışlarıma...

"Hamd, alemlerin Rabbi, rahman, rahim ve kıyamet gününün sahibi olan Allah'a mahsustur. Ancak Sana ibadet ve kulluk eder, ancak Senden yardım dileriz. Bizi doğru yola, nimetlerine erdirdiğin kimselerin yoluna eriştir. Hışma uğrayanların ve sapmışların yoluna değil. Âmin!"[7]

Sen ki; rahmeti tüm kâinatı ve bilmediğimiz daha nice âlemi kuşatan Rabsin. Yüzümün karasına bakmadan beni nurunla aydınlat. Huzuruna gelirken mahcubiyetim günahımdandır, affet. Beni günahlardan ve günaha sürükleyecek şeytanlaşmış insanlardan uzat tut. Tek sahibim Sensin, beni ve secdelerimi dergâhında kabul et. "De ki; insanların Rabbine sığınırım. İnsanların hükümdarına, insanların ilahına, o sinsi şeytanın şerrinden sığınırım ki; insanların kalplerine vesvese verir. Cinlerden de olur insanlardan da."[8]

Ve artık huzurunda oturmak vaktidir. Öyle ki baş önde, bakışlarsa kucakta sabit. "Bütün dualar, senalar, ibadetler hep Allah'a mahsustur. Allah'tan başkasına ibadet yapılmaz. Bütün ibadetler Allah için yapılır. Ey mertebesi yüce olan peygamberim. Allah'ın rahmeti ve bereketi ile selam ve selametlik senin üzerine olsun! Selam ve selametlik bize ve Allah'ın iyi kullarının üzerine olsun. Ben şehadet ederim ki Allah'tan başka mabut, ibadet edilecek yoktur. Yine şehadet ederim ki Muhammed (s.a.v.) Allah'ın kulu ve elçisidir."[9]

İşte benim ve tüm insanlığın yaratılış amacı: Namaz. Hakkıyla bilenlerden kıl. Kıldıklarımı kabul eyle ya Rab. Affet Al-

[7] Bkz. Ahmed Davudoğlu, *Kur'an-ı Kerim ve İzahlı Meali*, "Fatiha sûresi meali," Çile Yayınları, 2003.

[8] Bkz. Ahmed Davudoğlu, *Kur'an-ı Kerim ve İzahlı Meali*, "Nas sûresi meali," Çile Yayınları, 2003.

[9] Yusuf Tavaslı, *Tam Namaz Hocası*, Gonca Yayınevi, 1983, s.158.

lahım, kusur ettim. Çağrına layıkıyla uymadım, uyamadım. Birçok kere uyudum. Hem de öyle bir uykuyla uyudum ki, o saatte rızık dağıtmaya gelen melekleri bile karşılayamadan. Ellerinde hediyeleriyle öylece geri döndüler kapımdan. "Kim sabah namazını kılarsa, Allah'ın garantisi altındadır.[10] Garantisi altına giremediğim her an, bedbahtım. Tek huzursuzluğum kılmadığım namazlarımdır Rabbim. Kapına geldim, beni kapından çevirme. Ya Rab! Senden başka kimim var, aciz kulunu affet! Beni ve tüm benim gibi olan kullarını affet!

Estağfirullah, Estağfirullah, Estağfirullah. Allahım, Sen Rabbimizsin. Senden başka hiçbir ilah yoktur. Beni Sen yarattın ve ben senin kulunum. Gücüm yettiğince Senin ahdin ve vaadin üzereyim. İşlediğim günahların, yaptığım hataların şerrinden yine Sana sığınırım. Senden başka günahları bağışlayıcı yoktur. Ben Senin günahkâr, nazlı bir kulunum; günahıma rağmen, yüceliğine sığınarak geldim davetine. Kabul et, aç kapılarını. Gözümden düşen incilerin her biri tık tık çalar kapını. Pişmanlığımdır yanağımdan kayan pırıltılar, kabul et dergâhında, her ne kadar Sana layık olamasam da...

Sen ki, kapına geleni boş çevirmeyensin. "Allah'tan mutlaka karşılık vereceğinden emin olarak isteyin"[11] diyen Senin karşında, bu dualarım olmasa, hiç ehemmiyetim yok, biliyorum. Bana en güzel kulluk örneklerini göster, göster ki onlar gibi Sana layık olabileyim.

Duası bittiğinde aklına Hz. Ömer'in yaralıyken bile sabah namazını ihmal etmediği geldi:

Peygamberimiz aleyhissalâtu vesselamın güzide sahabeleri namaza öylesine önem verirlerdi ki, onun uğrunda hiçbir engel tanımazlardı. Namaz yolunda ölüm bile vız gelirdi. Dünyada iken cennetle müjdelenenlerden Hz. Ömer (r.a.) bir sui-

[10] Kütüb-i Sitte, c. 17, s. 541.

[11] Camiü's-Sağir, 316; Muhammed Bozdağ, *İstemenin Esrarı*, Nesil Yayınları, 2007, s. 135.

kaste uğramıştı. Yarasından kanlar akarken evine getirilmişti.

– Yemek ister misin? diye sormuşlardı.

– Hayır, cevabını vermişti.

– Su içer misin?

– Hayır.

Bunun üzerine etrafındaki sahabeler:

– Namaz kılacak mısınız, diye sormuşlardı.

Hz. Ömer'in âdeta gözleri parlamış, yavaş yavaş enerjisi tükenmekte olan vücuduna can gelmişti.

– Evet kılacağım, dedi.

O yüce insan, yarasından kanlar akarken sabah namazını kılmış, namazı terk etmeyi aklından bile geçirmemişti.

SAAT 06:00

İŞTE GÜN IŞIMAYA BAŞLADI. Sokak lambasının ışığı, günün aydınlığı karşısında iyice etkisini yitirdi. O da tüm mahlûkat gibi âdeta 'acizim' diyor. Aklında uykunun varlığı hâlâ devam ediyordu, ama uyumayacaktı. Belki de saniyeler sonra güneş doğacak ve o da pırıl pırıl bir günün doğuşuna şahit olacaktı. O pırıltılı güzelliğe gözleri kapatmak tam bir gaflet olmaz mıydı? Hem biliyordu ki, güneşin doğuşuyla kerahet vakti bitinceye kadar kırk-elli dakikalık zaman diliminde uyumaya 'gaylule' denirdi. Bu zaman aralığında uyumak, rızık noksanlığına ve bereketsizliğe sebeptir.[12]

Güneş artık doğmuş önce kızıl ışınlarını sonra da, sapsarı ışınlarını gökyüzüne yaymıştı...

Her beş vakit namazın ardından alışkanlık edindiği üzere birer sûre okurdu. Zamanını ve hayatını bereketlendirmesini

[12] Bkz. Bediüzzaman Said Nursî, *Lem'alar*, Yirmi Sekizinci Lem'a, Söz Basım Yayın, İstanbul 2012.

umarak sabah namazlarından sonra Yâsîn sûresi, öğle namazlarından sonra Fetih sûresi, ikindi namazlarından sonra Nebe' sûresi, akşam namazlarından sonra Vâkıa sûresi ve yatsı namazlarından sonra da Mülk sûresini okurdu.

Boşa geçirmemeye çalıştığı günlerini, en verimli şekilde geçirmeyi kendine amaç edinmişti. Bu konuda öncelikle nefsiyle mücadele edeceğine söz vermişti. Sonra nefsin en yakın dostu olan şeytanla ve daha sonra da onu iyi amellerinden, tüm doğru davranışlardan alıkoyacak ve zamanını da elinden çalmaya çalışan tüm tuzaklardan kendini koruyacaktı. O kendi kendine söz vermişti. Kur'ân-ı Kerim'de Yaratıcısının emrettiği yola uyacak, Peygamber aleyhissalâtu vesselamın sünnetiyle en mutlu hayatı yaşayacaktı. Ne diyordu Peygamber aleyhissalâtu vesselam; "İki günü birbirine eşit olan ziyandadır." O halde yaşadığı her günü 'mükemmel bir gün' diyebilecek kadar kaliteli yaşamalıydı.

Mükemmellik kavramı kişiye göre farklılık arz edebilir. Belki de insanların çoğu, dünyadaki hayatlarının mükemmel ve kendilerini gerçekten tatmin edecek kadar eksiksiz olabileceğini bunun da yeterli maddi imkânların elde edilmesiyle sağlanabileceğini, mükemmel bir günün ancak böyle yaşanabileceğini düşünebilirler. Bu şartlarda mutlu bir aileye kavuşacak, insanların gözünde itibar kazanacak, huzur içinde hayatlarını sürdüreceklerdir. Oysa tüm günlerini sadece bunları elde etmek ve korumak için tüketen insanlar aslında büyük bir hataya düşmektedirler. Hayatlarını yalnızca dünyadaki huzurlarını ve rahatlarını düşünerek geçirmişler, gerçek ve sonsuz hayatın ahiret olduğunu unutmuşlardır. Sahip oldukları tüm imkânları kendilerine veren Allah'a şükretmeleri gerekirken, Allah'ı unutmuş ve insanların rızasını kazanmak için uğraşmış durmuşlardır. Oysa Allah Kur'ân'da dünyadaki değerlerin önemsizliğini ve aldatıcı çekiciliğini bizlere şöyle bildirmiştir:

"Bilin ki, dünya hayatı ancak bir oyun, (eğlence türünden) tutkulu bir oyalama, bir süs, kendi aranızda bir övünme, mal ve çocuklarda çoğalma tutkusudur. Bir yağmur örneği gibi; onun bitirdiği ekin ekicilerin hoşuna gitmiştir, sonra kuruyuverir, bir de bakarsın ki sapsarı kesilmiş, sonra o, bir çer çöp oluvermiştir (İşte dünyadaki her şey de böyledir). Ahirette ise (günahkarlara) şiddetli bir azap; (iyilere de) Allah'tan bir mağfiret ve bir hoşnutluk vardır. Dünya hayatı, aldatıcı bir metadan başka bir şey değildir."[13]

Bu düşüncelerine eklenmek üzere zihni, okuduğu hoş bir yazıdan kalıntıları da, gün yüzüne çıkarıvermişti:

"Ey İnsanlar!" demişti Yahyâ bin Muâz:
"Görüyorum ki, evleriniz Rum Kayserlerinin evlerine
Lükse hayranlığınız, Kisra'nın tutumuna
Servet peşinde koşmanız, Karun'un anlayışına
Saltanatınız, Firavun'un saltanatına
Nefisleriniz, Ebu Cehil'in nefsine
Gururunuz, Ebrehe'nin gururuna
Yaşayışınız, sefihlerin yaşayışına benziyor.
Allah için söyleyin Muhammedî olanlarınız nerede?"

Yüreğinin en derinliklerinde çınladı son cümle, "Muhammedî olanlarınız nerede?" Odasındaki kitaplığa doğru yürüdü. Elini besmeleyle uzattı ve ilk rafta duran, her zaman elimin altında diyebileceği yerde olan Kur'ân-ı Kerim'i aldı. Pencereden gelen kuşların seher cıvıltılarıyla beraber Kur'ân okudu.

* * *

Yâsîn Sûresinin Bereketleri:

Peygamber Efendimiz aleyhissalâtu vesselam buyurdu ki, Yâsîn sûresini okuyan;

- Misafir okursa, yolculuğunda yardım edilir,
- Bekâr okursa evlendirilir,

[13] Hadîd sûresi, 57:20.

- Sıkıntılı ve kederli kimse okursa sıkıntı ve kederden kurtulur,
- Hapishanedeki okursa kurtulur,
- Aç okursa doyar,
- Korkan okursa korktuğundan emin olur,
- Hasta okursa iyileşir,
- Susuz okursa suya kanar,
- Bir şey kaybeden okursa kaybettiği şeyi Allah'ın izni ile bulur.

Resulullah Efendimiz aleyhissalâtu vesselam buyurmuşlardır ki: "Her şeyin bir kalbi vardır Kur'ân'ın da kalbi Yâsîn sûresidir."

Yâsîn sûresinin son sayfasına gelmişti ki, her zaman aynı yerde duran dua kâğıdını gördü. Sabah namazının ardından okuduğu Yâsîn sûresinin nuruna ve sabahın aydınlığına uygunluğu bakımından bu duayı okumayı alışkanlık edinmişti. Kâğıtta inci gibi tane tane yazdığı yazısıyla, Hz. Fatıma'nın 'Nur duası' vardı. Ellerini açtı ve duaya başladı:

"Nur olan Allah'ın adıyla. Nurun nuru olan Allah'ın adıyla. Nur üstüne nur olan Allah'ın adıyla. İşleri evirip çeviren Allah'ın adıyla. Nuru nurdan yaratan Allah'ın adıyla. Nuru nurdan yaratan, nuru Tur dağına, satır satır yazılmış bir kitap hâlinde yayılmış ince deri üzerine ölçülmüş bir miktarda bezenmiş elçiye indiren Allah'a hamdolsun. İzzetiyle anılan, övüncüyle ünlenen, darlıkta ve bollukta şükredilen Allah'a hamdolsun. Allah'ın salât ve selâmı efendimiz Muhammed'e ve onun tertemiz Ehl-i Beyti'ne olsun" diyerek, Kur'ân-ı Kerim'in kapağını gönül huzuruyla kapattı.

Mübarek cümlelerin ardından duaya kendince şöyle devam etti: "Allahım! Şu sabah saatlerinin aydınlığı gibi, kalbime bir nur ver. Kabrime de bir nur ver. Önüme, arkama nur ver. Sağıma nur, soluma nur ver. Kulağıma nur, gözüme nur ver. Allahım nurumu genişlet. Senden dilediğim bütün nurlara bedel olacak bir nuru tüm ömrüme yay. Beni ve ailemi nurun-

la kuşat. Tüm samimi mü'minleri nurunla kuşat. Allahım! Bu benim âcizane yaptığım duamdır. Fazlınla kabul et. Bu, benim gayretimdir, gayretimi arttır. Amellerimi ve sana olan secdelerimi arttır. Tek dayanağımız Sensin." Âmin.

Can-ı gönülden yaptığı duasının ardından gönlü rahatlamıştı, tüm dertlerini yaratıcıya havale edip dünya yükünü hafifletmişti. Ellerini yüzüne sürerken "Yüzüme de o nurdan ver Rabbim" diye mırıldandı... Caddeden otomobil sesleri gelmeye başlamış, şehir yeni yeni uyanıyordu. Oysa o, şehirden hatta güneşten önce uyanmış, Rabbiyle namaz vasıtasıyla konuşmuş, ardından yaptığı dua ile belki de karşılaşacağı sürprizlerle ilgili Rabbiyle istişarede bulunmuştu. Böylece kendini bekleyen güne çok iyi bir hazırlık yapmıştı. Ayağa kalkıp aralık olan camdan şöyle bir başını uzattı. Yoldan telaş içinde geçen birkaç insan, hep aynı tabloyu çiziyordu. Hızlı adımlarla yürürken esnemek; sabaha has bir karakteristik özellik olsa gerekti. Belli ki uyanır uyanmaz yollara düşmüştü insanlar...

Sabahın serininden şöyle bir nefes çekti ciğerlerine ve kendi halinden memnundu. Keşke dedi, sokaktaki tüm insanlar, bugüne benim gibi başlamış olsalardı. Aldığı abdestle zinde, kıldığı namazla formda, ettiği dua ile kendini dinamik hissederek sokağa çıkmış olsalardı.

Güne iyi bir başlangıç yapmak, tüm günün iyi geçirileceğine dair bir işaretti. "Tüm insanlar için daha iyi bir başlangıç düşünemiyorum" diye geçirdi aklından.

> "İnsan uyuduğu zaman şeytan başında üç tembellik düğümü bağlar. Uyanıp Allah'ı andığında bunlardan birisi çözülür. Abdest aldığı zaman başka birisi çözülür. Namaz kıldığı zaman da son düğüm çözülür. Ve insan dinçleşir. Bunları yapmadığı takdirde üç mertebe tembellik, üstüne çöker. Hayırsız ve çirkin ruhlu olur."

Kendi için istediğini tüm insanlar için istiyordu. O an kendini birçok insandan daha şanslı hissetti. Nefsiyle mücadelede

zorlansa da, son yirmi dakikada sabah namazını kurtarmıştı. Aslında, kendisini heba etmekten kurtarmıştı. Ardından ettiği dualar onu 'harikayım' diyebilecek kadar huzurlu kılmıştı. En azından diğer insanlara göre, kıldığı namazla, güne bir sıfır önde başlıyordu.

* * *

Yüzyılın hızına yetişmek, yeniliklerinden haberdar olmak ve çağa ayak uydurmak için daima okumak gerektiğini biliyordu. Her ay mutlaka en az üç farklı dergi okumaya kendini şartlandırmıştı. Bunun yanında o güne ait gazeteleri de hiç olmazsa şöyle bir karıştırmak gerekiyordu mutlaka.

Dört kişiden oluşan bir arkadaş grubu vardı. Aslında beş kişilerdi de, biri gurbete gitmişti. Dört arkadaş her ay birbirlerinden farklı dergiler satın alıyorlar, okuyunca, değiş tokuş ediyorlardı. Bu akıllıca ve çok kârlı bir alışverişti. Bu alışkanlığı ortaokulun ilk yılında okurken Türkçe öğretmeni kazandırmıştı ona. Her ay bir yazarın eserini okuyarak daha sonra Türkçe dersinde anlatırdı. Diğer okul masraflarının yanında her ay yeni bir kitap satın almak, pek çok veliyi sıkıntıya düşürebileceğinden öğretmenleri böyle bir yol izlemeye başlamıştı. Çok da iyi olmuştu hani. Herkes memnundu bu hem maddi hem de manevi açıdan kârlı olan uygulamadan.

Öğretmenleri her konuda çok kararlı biriydi. Her ay farklı bir kitap okuma ödevinden asla taviz vermiyordu. Bir gün veli toplantısı yapmış ve şu güzel tavsiyede bulunmuştu; her öğrenci sahip olduğu kitabın adını ve yazarını listeye yazacak ve bu liste sürekli sınıfın duvarında asılı olacaktı. Kitabı biten o listeden beğendiği kitabı seçecek ve sahibinden ödünç isteyecekti. O da kendi kitabını isteyenlere verecekti. Herkesi memnun eden yöntem tüm ortaokul süresince devam etmişti. Üç yıl boyunca tüm sınıf okuduğu kitapların sayısını unutmuştu. Artık kitaplar farklı isimlendirilir olmuştu sınıf-

larında. "Buket'in Sinekli Bakkalı"nı veya "Mehmet'in Yaprak Dökümü"nü okumayan kalmamıştı.

O gün bu gündür kendisi de arkadaş edindiği herkesle bu alışkanlığını uygulamayı başarmıştı. Şimdi de dört arkadaş her ay, aynı kültür alışverişini seçtikleri dergilerle devam ettiriyorlardı. Bu durum paylaşımcı ruhlarını da fark edilir derecede geliştiriyordu.

Ona göre bir kitabı ya da yazıyı okuyup beğendiğinde ve ondan fayda sağladığında mutlaka faydalanmasını istediği kişilere vermeliydi. Keşke her beğendiği kitaptan birkaç tane de başkalarına alıp hediye etmek mümkün olabilseydi. Yine değiş tokuş ya da ödünç verme sistemi devreye giriyordu. Faydalanılan kitaplardan diğer insanları haberdar etmek belki bir insanın hayatını kurtaracak kadar önemli bir işti onun için. Nasıl ki hekimler, insanların hastalıklarına göre uygun ilacı verip tedavi ediyorsa, arkadaşlarımızın yahut ailemizdeki diğer fertlerin sıkıntılarına cevap verecek, üzüntülerini dindirecek bir kitap da, bizim elimizde bulunabilir. İlaç niyetine yani.

Bir komşumuz akşamın geç saatlerinde diş ağrısıyla kapımızı çalsa, ağrı kesici istese vermez miyiz? Hem verir hem de mutlu oluruz bir kişinin ızdırabını dindirmeye sebep oluğumuz için. Belki de birinin en çok ihtiyacı olan kitap bizdedir ve biz o kitapla tanışıp onu okuduğumuz için o an, sıkıntıya düşmemiş aynı üzüntüyü yaşamıyor olabiliriz. İlaç niyetine bir kitap! Bu durumda insanların sıkıntılarını çözmek onlara yardımcı olmak kadar huzur verici bir durum daha yoktur diyebiliriz. Ve tabii onların duaları arasında yer almak kadar ulvî bir duruma da sebep olabilir bu paylaşımcı davranış. Kendi dışındaki insanlara bu anlamda yardımcı olanlar aslında, kitap hediye etmek ya da değiş tokuşu yapmakla, kendisine de yardımcı olmuş olur.

Bir işveren, işçilerine kendi okuduğu ve faydalandığı 'iş

hayatında verimli olma' üzerine kitapların okunması için teşvik etse, yaşanması muhtemel problemleri engellemiş, başarıyı artırmış olacaktır. Ve şunu söylemeye başlayacaktır insan; "Birilerine kitap hediye ederek yahut okuması için ödünç vererek, aslında ben kendime yardım ediyorum!"

İşte o değiş tokuş yöntemiyle aldığı dergilerden birisi... O aya ait ve hâlâ yarıdan fazlası okunmamış. Kahvaltı için saat henüz erkendi. Zaten çok iştahlı da sayılmazdı. Özellikle sabahın bu saatlerinde okumanın, anlama ve akılda kalma kabiliyetleri açısından, çok isabetli olacağını düşündü. Dergi sayfaları arasındaki ayracı buldu. Kaldığı sayfada "Zaman Olgusu ve Değerlendirilmesi" yazıyordu. Biraz okudu... Sonra düşünmeye başladı.

Zaman, Allah tarafından bize verilen, en iyi şekilde değerlendirilmesi gereken bir sermayedir. Aklı ve şuuru yerinde olan her insan, sınırlı olan hayatını yaşadıktan sonra ahirette, en küçük anına kadar bütün hayatının hesabını verecektir. Bu sorumluluğu hakkıyla yerine getirebilmek yeryüzünün en şerefli varlığı olan 'insan'ın aslî görevidir. Bunu en iyi, planlı ve programlı yaşayarak başarabilir. Yirmi dört saatlik günün, on sekiz saatini mutlaka planlamalı ve aktif olarak geçirmelidir. Bu öyle bir plan olmalıdır ki; hem dünya, hem de ahiret saadetini elde edebilsin.

İnanan bir insan hayatında Peygamber Efendimiz aleyhissalâtu vesselamın şu hadis-i şerifini prensip edinse, kendisine güzel bir ömür planı çıkarabilir: "Hiç ölmeyecekmiş gibi dünyaya, yarın ölecekmiş gibi ahirete çalışın." Böylece insan, dünya meşgaleleri arasında kaybolmaz ve ebedi hayatı da tehlikeye düşmez. Yaşanacak bir güne planlama yapmak demek, o güne bir amaç koymak demektir. O amaç öncelikle insanın yaratılış gayesine uygun olmalı daha sonra da faydaya yönelik olmalı ki, insan hayattan lezzet alabilsin.

Zamanın yaratıcısı şüphesiz ki Yüce Allah'tır. Her saniye

akıp giden zaman dediğimiz şey, gerçekten insanı derinden düşündürmelidir. Allah'ın bir kudret mucizesi olan zaman akımının büyük sırlarını doğru öğrenmeli ve önemsemeliyiz.

(Ölüm tarihi) – (Doğum tarihi) = (Ömür)

Bu denklemi iyi çözümlemek gerekir. Saniyeler, dakikalar, saatler, günler, haftalar, aylar, mevsimler ve yıllar şeklinde akan zamanın, dakik hesaplara ve belli disiplinlere dayanan taksimatı, başlı başına hayranlık uyandıran bir ilâhî sistemdir. Allah Teâlâ'ya olan kulluğun temelinde icra edilen tüm faaliyetler, zaman ve mekân içinde olup bitmektedir. Onun için önemli mekânlar kadar önemli zamanlar da mü'minleri meşgul eder. Bu zaman ve mekânlar, Allah ile kul arasındaki bağların şahididirler. Zaman o kadar değerlidir ki Allah Teâlâ, zamanın bir kesiti olan asra yemin etmiştir. Bazı saatler, günler, aylar; özel birer anlam ve değer taşırlar. İşte bu özel zaman dilimleri, duaların kabul gördüğü ve umutların yeşerdiği hayırlı saatler ve mübarek günlerdir. Kısmen Kur'ân-ı Kerîm'de, kısmen de Resulullah aleyhissalâtu vesselamın sünnetinde bu mübarek zamanlar 'Üç aylar' belirtilmişlerdir.

İslâm'da vaktin hayırlısı ve şerlisi diye bir ayırım yoktur. İslâm, uğursuzluğa yer vermemiştir. Dolayısıyla tüm zaman, hayırlı faaliyetlere açıktır. Hayır ve şer zaman için değil, ancak niyet ve eylem için söz konusu olabilir. Zararlı ve yıkıcı niyetler ve eylemler, içinde cereyan ettiği zamana mâl edilemez. Örneğin savaş, deprem, yangın, sel, kasırga ve salgın hastalıklar gibi felâketlerin meydana geldiği günler, uğursuz ya da bereketsiz sayılamazlar.

"Vakit nakittir" diyerek zamanın ne kadar değerli olduğunu vurgularız. O halde, uğursuzluğa ve olumsuzluğa yer vermeyen—sadece namaza ilişkin olarak kerahet vakitleri hariç—zamanın tümünü ibadet için elverişli hale getirmeliyiz. İslâm, her nimet gibi vaktin de en verimli şekilde değerlendirilmesini istemiştir. Bunun en güçlü kanıtı da bizzat Hz. Peygamber

aleyhissalâtu vesselamın hayatıdır. Onun, yaşamı boyunca boş geçirdiği bir dakika bile yoktur. Dinlendiği saatlerde dahi hedeflerini Allah'ın rızasına uygun biçimde nasıl gerçekleştireceğini düşünmüş, umutlu ve diri bir zihinle yaşamıştır.

İnsanoğlunun hayatında zamanın ne kadar kıymetli olduğunu anlayabilmek için Peygamber aleyhissalâtu vesselamın nasıl yaşadığını, vakitlerini nasıl değerlendirdiğini, olumsuzluklara ve tehlikelere karşı Allah Teâlâ'ya en güzel dualarla nasıl sığındığını, her mü'min çok iyi öğrenmelidir. Bilindiği üzere, Peygamber aleyhissalâtu vesselam çok yoğun ve hareketli bir yaşam geçirmiştir. Onun, hayatının tümü; adaletsizliğe, zorbalığa, haksızlığa, ahlâksızlığa, görgüsüzlüğe, ayırımcılığa ve gericiliğe karşı direnmekle geçmiştir. Bu konuda verdiği mücadeleler ve çetin savaşlar sırasında, maddi anlamda gerekli önlemleri alırken, manevi plânda da sürekli olarak Yüce Rabbine sığınmış, büyük bir içtenlikle güzel dualarda bulunmuştur.

Peygamber aleyhissalâtu vesselamın hayatında duaların yeri çok büyüktür. O'nun, Allah Teâlâ ile olan sıkı irtibatındaki güçlü bağlardan biri de dua olmuştur. Nitekim mesaj vermek üzere bir gün gittiği Taif kentinde, hayatının en zor dakikalarını yaşarken çarpıcı bir duada bulunmuştur. O gün Yüce Rabbine içten yaptığı yakarış şöyledir:

> "Allahım, güçsüzlüğümü ve insanlara değersiz görünüyor olmamı sana şikâyet ediyorum. Ey acıyanların en acıyanı! Sen ezilmişlerin koruyucususun. Kendisiyle yakın bağım olmayan bir düşmanıma, ya da beni bağımlı kıldığın bir yakınıma canımı teslim etmeyecek kadar Sen bana acıyansın. Eğer sen bana öfkelenmezsen başka hiçbir şeye aldırış etmem. Fakat Senin hoşgörün, bana her şeyden daha ferah gelir. Bana inecek gazabına ya da başıma gelecek öfkene karşı—bütün karanlıkları yırtan; dünyanın ve ahiretin bütün eksiklerini gideren—senin o yüceler yücesi simanın parlak nuruna sığınıyorum. Hoşnut oluncaya kadar, kınama yetkisi

sadece Sana aittir. Sen dilemedikçe hiçbir şey değişmeyecek ve Sana karşı hiçbir güç direnemeyecektir."

Bu deruni yakarışların yapıldığı yere ve zamana dikkat ettiğimizde, dua eden kimseyi kuşatan zaman ve mekânın büyük önem taşıdığını görürüz. Evet, duanın vakti ve yeri, onun sözlerini belirleyen temel iki unsurdur. Bazen yer, bazen de zaman, dua için tek sebep teşkil edebilir. Vaktini en iyi şekilde değerlendirirken insan, belli zaman kesitlerinin Allah-kul ilişkisi bakımından olağanüstü önem taşıdığını asla hatırdan çıkarmamalıdır. Bu, bilinçli bir mü'min için çok büyük bir şanstır. Bütün imkân ve fırsatlar kullanılarak, zaman denen nimetten olabildiğince yararlanmak, aklın ve dinin icabıdır. Zaman israfı, insanı hezimet ve hüsrana sürükleyen büyük felâketlerdendir.

SAAT: 07:00

BURNUNA ÇAY KOKUSU geldiğini hissetti. Evde kendisinden başka kimse yoktu. Ailesi birkaç günlüğüne cenaze sebebiyle memlekete gitmişti. Anlaşılan karnı acıkmaya başlamıştı da o yüzden burnuna güzel kokular geldiğini hissediyordu.

Hatırına geçenlerde okuduğu bir takvim yaprağı geldi; "Güneşin doğuşundan kırk beş dakika sonra işrak girmiş demektir." Yani tam şu an 'işrak' olmalı! "Bir de namazı vardı işrak vaktinin" diye düşündü, ama hatırlayamadı. Hay Allah nasıl kılınıyordu o namaz? Kendi kendine söylenirken bir yandan da kitaplarını karıştırmaya başladı. Nihayet kitaplarının arasına sakladığı takvim yaprağını buldu ve bir kez daha okudu. Dikkatlice ve bu defa aklında kalmasına özen göstererek: "İşrak namazı iki rekâttır. Birinci rekâtta Fâtiha ve Kevser, ikinci rekâtta Fâtiha ve İhlâs sûreleri okunur." Çok kolaymış.

Bir hadis-i kutside Allah şöyle buyuruyor: "Ey Âdemoğlu! Günün evvelinde iki rekât namaz kılacağına ve bu namaza devam edeceğine dair bana söz ver, ben de sana günün sonuna, (akşama) kadar olan işlerinde kefil olayım."

Başın secdeye varması ne ulvî bir şey, manevi lezzet bu olsa gerekti. İlk kez lezzetini aldığı 'işrak vakti' namazının ardından ellerini bir kez daha kaldırdı; "Benim de günümü hayırlı kıl Rabbim, ta ki gecenin karanlığı, şehrin üzerine çökünceye kadar" dedi. Sebep ne olursa olsun kılınacak namazın adı ne olursa olsun insanın ruhu secde istiyordu. Alnı secdeye vardığında anlıyordu hakikatin o ince halini kul. Yeni bir şey keşfetmenin sevinci ile yerinden doğruldu. Kabul et Rabbim sadece Senin rızan için 'işrak' vaktini de eda ettim dedi.

Artık karnının acıktığını hissetmeye başladı. "Ruhumu bu öğünlük doyurdum sayılır, şimdi bedeni doyurmak lazım, biraz daha durursam midemden zil sesleri gelecek" dedi. Artık güzel bir kahvaltı sofrasını hak ettiğini düşünerek iştahla mutfağın yolunu tuttu.

* * *

İlk önce çay suyunu ocağa koymakla başladı işe. Sonra buzdolabının karşısına geçip ne yesem diye düşündü. Bu düşünüş çok şükür ki yokluktan değil, bilakis nimetlerin çeşitliliğindendi. Dolabın içinde görünen sebzeler, meyveler ve kahvaltı tabaklarının içindekiler ne kadar da rengârenkti. "Seç, beğen, al" dedi kendi kendine.

Kısa süreli renk cümbüşü yaşadı gözleri. Tabiattaki sarı, kırmızı, siyah, turuncu, beyaz, mor ve yeşilin her tonunu dolapta hali hazırda görebiliyordu. Biraz siyah zeytin, biraz beyaz peynir, kırmızı domates, sarı yumurta, pembe çilek reçeli ve turuncu havuçtan da alalım, diyerek sofrasını donattı. Bir kez daha çok şükür dedi, verdiğin nimetlere Rabbim! Öyle ya, asıl satıcıyı bilmek tanımak lazımdı. Satın aldığımız pazarcıya

peşinen teşekkür ediyoruz da, onu pazarcıya veren kim? Haldeki toptancıya veren toprak olsa da, onları toprakta var eden kim? Beşer aracıları değil, asıl vereni, asıl Yaratanı bilmek ve O'na teşekkür etmek lazım. El değiştiren sahiplerini değil, asıl sahibini tanımak lazım.

Kahvaltı masası artık hazırdı. Teşbih olarak söylenirdi belki ama o gerçekten inanarak söylüyordu: "Bir kuş sütü eksik" idi. Her türlü bolluk bereket ellerinin altındaydı. Git gide hayat pratikleşmişti. Ne kadar da kısa sürede ve kolay hazırlamıştı her şeyi. Bir düğmeye bastı ocak yandı, bir düğmeye bastı yumurtalar haşlandı. Dedelerinin ve ninelerinin anlattığı gibi gözünü açar açmaz ısınmak ve yemek pişirmek için ateş yakmak zorunda değillerdi. Toplanmış odunları evde hazır bulundurmak ateşi tüttürmeden yakmak gibi zahmetlere de katlanılmıyordu artık.

Ekmekleri sade değil de kızarmış olarak yemek istedi, onun için de yine bir düğmeye basmak ve sadece bir dakika beklemek yeterli olmuştu. Aman Allahım dedi hayatımızda ne kadar da çok düğme var. Güldü kendi kendine. Bu kadar kolaylık ve rahatlık varken, insan dünya işini çabucak bitirip, kendini ahirete hazırlamak için daha çok zaman ayırabilirdi. Bu durum ancak o zaman teknolojiyi tembelliğe değil, fırsata dönüştürmek olurdu. Peki, kendisi öyle yapabiliyor muydu? Bu soruyu bir müddet düşündü. "Hayır" dedi yapamıyorum. İşte o yüzden, sabahın ilk saatlerinde mükemmel bir gün geçirmek için ne gerekiyorsa bugün hepsini yapmaya karar vermişti. Her insanın hatırlayacağı böyle bir günü olmalıydı hayatında. Sonra o günü hatırladıkça "Ne mükemmel bir gündü" diye sevinmeli. Aslında kendisi böyle bir günü yalnızca hatırlamak için değil, daha güzel bir kulluk yaşamaya başlangıç olsun diye yaşamaya karar vermişti. Bunun için önce güzel ve bilinçli bir plan-program yapmalıydı.

Günlük programın hazırlanmasında dikkat edilecek nok-

ta, günün hangi saatlerinde zihni ve bedeni çalışmaların verimli olarak yapılabileceğini bilmektir. İnsanoğlu bazı prensiplere riayet ederse daha verimli ve kendisinin de memnun olduğu bir hayata geçiş yapabilir. Vücudumuzu faaliyete geçiren ve zinde tutan hormonlardan biri kortizoldür. Bu hormonun kanda yüksek olduğu seviye sabahtır. Bu seviye giderek düşer. Gece on bir sıralarında en düşük seviyeye ulaşır. Bu yüzden faaliyet ve çalışma için en uygun zaman sabah vaktidir. Ne gariptir ki, çoğumuz kortizolun düşük olduğu gecenin geç saatlerinde çalışıp, yüksek olduğu sabah saatlerinde uyuma alışkanlığına sahibiz. Vücudun bu fizyolojik hususiyetinden dolayı yatma saatimizi erkene almalıyız. Serinlik vakti olan sabahın erken saatleriyle, akşam vaktine yakın saatlerde çalışmanın verimi arttırdığını unutmamalıyız...

Sabah namazının ardından, bugünü istediğim ve yapabildiğim mükemmellikte geçireyim, kim bilir belki sonra, tekrarını daha kolay yaşayabilirim. Böylece hayatımın tamamını güzelleştirebilirim diye düşünmüş karar almıştı. Hem daha üstün ve daimi bir hayat için, bir ön hazırlık değil miydi bu hayat? O halde kolları sıvamalıydı.

Birçok şeyi, bu sabah daha iyi fark etmişti, çünkü evde yalnız olunca hem her şeyi kendisi yapıyor hem de kendisiyle, düşünceleriyle daha çok baş başa kalabiliyordu. Bazen yalnız kalmak insana iyi geliyor, dedi. Artık yeni kararlar almak vaktidir!

İYİ BİR GÜNLÜK PLAN YAPMAK İÇİN BİLİNMESİ GEREKENLER

İyi bir kahvaltı, insanı güne istekli başlatır. Yaşama sevinciyle dolu olarak başlayan gün, sonuna dek aynı verimli şekliyle devam eder. Öğünler içinde en önemlisi sabah kahvaltısıdır. İnsan, aç karınla gülümseyemez bile...

Sabah kalktığımızda midemiz 8-9 saat boş kalmıştır. Bu sebeple uyanınca organizmamız yakacak bir şeyler ister. Güne kahvaltı yapılmadan başlanırsa, beynin kullanımı için yeterli enerji oluşmaz. Yorgunluk, baş ağrısı, dikkat ve algılama

azlığı gibi sıkıntılar yaşanır. Hastalıklara karşı vücut direnci azalır, bitkinlik meydana gelir. Doygunluğun sağlanması ile birlikte, bu durum ortadan kalkar. Yeterli oranda protein—süt, yumurta, peynir gibi—içeren kahvaltı yapıldığı takdirde, kan şekeri düzenli gider, öğleye kadar açlık hissi duyulmaz. Sabah kahvaltısı metabolizmayı hızlandırır ve kişiyi enerjik hale getirir.

SAAT 08:00

KAHVALTI SONRASINDA kendini daha zinde hissetmiş ve ev işlerine, kahvaltı sofrasını toplamakla başlamıştı.

Ev işi özellikle erkekler tarafından basit görülse de, aslında zordur. Bir-iki gün ihmal edecek olsanız dağ gibi birikirler. Üstelik ev işi nankördür. Aksatmadan yapıldığında, zaten her şey öyleymiş gibi durur, yapılmayınca da, yapılmadığını âdeta hiç temizlik yapılmamış gibi haykırır...

Bugün "Çok işim yok" diyen bir ev hanımı dahi, mutlaka asgari ölçülerde ortada gözükmeyen ama saatlerce uğraştıran şu işleri yapar: Kahvaltı masasını toplayıp bulaşıkları yıkar, yerlerine yerleştirir. Odaları, yatakları toplar. Evi havalandırırken bir yandan da evin tüm odalarını süpürür ve siler. Akşam yemeği hazırlar ve günde iki-üç defa yaptığı gibi bulaşık yıkaması gerekir. Tüm bunlar "Ne var ki bu işlerde?" denilse de bir ev hanımının en az 3-4 saatini alır.

Günler günleri kovalar ve çamaşır yıkama günü, peşinden cam silme günü gelir. İşler azalacağına çoğalmıştır. Çocuklar okuldan gelir, yeni ihtiyaçlar ortaya çıkar. Yani, ev hanımı olmaya anneliği de ekleyecek olursanız neredeyse kadının kendisine ayıracağı özel zamanı kalmaz.

İnsan aynı anda birkaç işi yapabilme kapasitesine sahiptir. Örneğin; el işi yapan bir anne, aynı anda çocuğunu da uyutuyor olabilir, diğer yandan mutfakta yemeği de pişiyordur. İnsan, her ne işle uğraşıyor olursa olsun, fark etmediği bir işi daha, mutlaka yapıyordur. En basitinden bir konuda düşünüyordur. Bir insanın herhangi bir işi yaparken aklının tamamıyla boş kalması mümkün değildir. Herhangi bir işle uğraşan insan, içinden sürekli Allah'a dua etmeli, yaptığı işi kolaylaştırmasını Rabbinden istemelidir. Allah dilemedikçe hiçbir işte başarılı olunamayacağını da bilmelidir.

Günlük rutin işleri tamamladıktan sonra sıra balkona gelmişti. Annesinin giderken binbir tembihle söylediği "Çiçekleri sulamayı sakın unutma!" uyarısı aklındaydı. Kendi karnını doyurmuştu, şimdi sıra çiçeklerin sabah kahvaltısına gelmişti. Onları doyuncaya kadar mı sulamalıydı, azar azar mı bilemedi. Çiçekler farklı güzelliklerdeydi. "Dilleri olsaydı, ne kadar su istediklerini söylerlerdi" diye düşündü. Çiçeklere zarar vermeden, yapraklarını kırmamaya özen göstererek onları sulamaya başladı. "Hepiniz ne kadar da birbirinizden farklısınız" dedi. İşte o da annesi gibi çiçeklerle konuşmaya başlamıştı bile. Konuşmadan olmuyordu, sevgiyi nasıl belli edecekti ki? Onlara 'hayat vermede' kendisini seçilmiş bir görevli gibi hissetti... Suya muhtaçlardı ve sanki o su verdikçe, çiçekler seviniyorlardı. Buna karşılık olarak da, o güzel kokularını daha bir istekle etrafa salıveriyorlardı.

Şu küçücük balkonda kaç saksı çiçek vardı acaba? Annesi nasıl da ilgilenmişti onlarla ki, her biri bu kadar güzel olabilmişti? Biraz düşündü ve yüzündeki gülümseyişle, "Eh, ne

de olsa toprağa düşen her tohumun aklı önce güneşte ve suda olur. Daha sonra da nasıl olsa toprağın taşın hatta kayanın arasından bile kendine bir yol bulup başını uzatır yukarılara ki, kendini sulayan anne elini görsün. Bitkiler aslında o elin ardındaki Yaratanının bile bence farkındalar. Bu yüzden bu kadar güzel kokularla salınıyorlar işte."

Burnuna gelen ilk koku, fesleğendi. Fesleğenleri suladı ve kokunun komşu balkonlara ulaşıp ulaşmadığını merak etti. Fesleğen kokusu aromalı ve keskindi, ruha ferahlık veriyordu. Sırada uyku çiçekleri vardı. Onlar da kendisi kadar erken uyanmıştı. Pembe ne kadar da yakışıyordu narin yapraklarına... Sabahın meltemiyle kıpır kıpırdılar, üşüyorlar mıydı acaba? Titreyen yapraklarını üzerlerine eğilerek bir kez daha inceledi. "Üşüdünüz mü?" diye sordu. "Korkamayın, canınızı acıtmadan sularım şimdi ben sizi" diyerek su kovasına eğildiğinde farklı bir koku hissetti. Elindeki suyla kokuyu takip ettiğinde ıtır saksısının yanına gelmişti. "Sen misin beni kokusuyla yanına çağıran?" diye seslendi. Meğer ne kadar da zevkliymiş çiçeklerle konuşmak onlara ihtiyacı olan suyu vermek. Annesi iyi ki bu işleri giderken ona bırakmıştı, yoksa bu lezzetin belki de hiç farkına varamayacaktı. Annesini, "Çiçekle, böcekle çok vakit harcıyorsun" diye eleştirdiği olurdu, "Ne kadar haksızmışım" diye düşündü...

Birden 'uf' diye haykırdı. O da neydi? Elinin üstüne bir sürü ince ince diken saplanmıştı. Bu da başka bir "Ben buradayım" deme şekli herhalde dedi. Acısını unutup gülümsedi. Al bakalım sana da su... Çiçekler de aynı insanlar gibiydi. Kimi çiçek kendisini kokusuyla fark ettiriyordu, kimisi de dikenleriyle. Kimi hoşluk ve zevk verir, kimi de acı... Olabilir. İnsanlar gibi farklı diller kullanabilirdi çiçekler...

İçeriye girdi ve görmekte zorlandığı incecik dikenleri cımbızla elinden çıkarmaya çalıştı. Azalan acısından birçoğunu çıkarabildiğini anladı. Ama hâlâ canı yanıyordu, demek ki

hâlâ elinde kalan diken taneleri vardı. İnsanların sözleri gibi; kötü sözü gözünüzle görmezsiniz, ama canınızı acıtır. Yumuşak dille söylenmiş iyi, hoş sözleri olan her şey size daima zevk verir. "Acı veren söz, yumuşak dille telafi edilebiliyorsa, şu dikenlerden de yumuşak bir kremle kurtulabilir miyim acaba?" diye düşündü. Elinin acıyan yerine kremi sürüp şöyle bir sıvazladı ve artık bir batma acısı hissetmediğine karar verdi. "Evet" dedi, "Yumuşak ve yağlı bir krem, ele batan dikeni çıkartır" tecrübeyle sabittir. Kalan saksıları sulamaya devam etti. Kaynanadilinin ona çektirdikleri yüzünden o da diğer çiçekleri cezalandıramazdı, hemen yanındaki saksıyı sularken daha bir dikkatli davrandı. "Artık kesinlikle inanıyorum, çiçekler de insanlarla konuşuyor" dedi.

Hele şu pembe tomurcuklu gül saksısı. Balkonun köşesine öyle bir oturtulmuştu ki, "En güzelleri sensin" hatta "Balkonun kraliçesisin" dese, diğerlerine haksızlık etmiş olur muydu acaba? Çamur dediğimiz, kirli diye çekindiğimiz kara topraktan, nasıl bu kadar güzel renkli, tertemiz bir çiçek yaratılıyordu? Üstelik sımsıkışık bir tomurcuğun içinden her bir yaprak, yırtılmadan, şekli bozulmadan âdeta ütülenmişçe çıkabiliyordu. Ve güller... Dillere destan kokusuyla salınarak arz-ı endam ediyordu. Boşa değildi elbet, bülbülü kendine âşık edip bırakmıştı. Şairin dediği aynen olmuştu: "Gül bülbüle, bülbül güle; yâr olamadı gitti."

Her bir saksıda ayrı bir heyecan hissedişine kendisi de şaşırmıştı. Bunun sebebi her birinin ayrı rengi, kokusu ve konuşması olsa gerekti. Evet, konuşuyorlardı. "Bir de seslerini duyabilseydik" diye düşündü. Ve kâinattaki tüm canlıların sesleri...

Ses denen mucizenin çok çeşitliliğine ve değişik cihetlerinin varlığına inanıyorum. Duyma yeteneğimizin dışında çok farklı sesler kaçırdığımızdan eminim. Duymanın dışında farklı algılayışlar da var mutlaka. Belki duyularımızı, duyma

yeteneğimizi biraz zorlasak, kim bilir birbirine karışmadan uçuşup duran ne çok ses duyarız. Ne sırlar var şu yeryüzünde, bir karıncanın ayak sesiyle aynı anda, dünyanın dönüşünün uğultusunu duysak neler hissederdik acaba? Bunların beraberinde kulaklarımıza çalınan sözlerin, seslerin, melodilerin, çıtırtıların homurtuların, uğultuların ahengi mi alıp götürürdü bizi; yoksa karmaşası rahatsız mı ederdi? Şu kâinatta görüntüler kadar seslerin de, insanı büyüleyici bir yanı var. Hepsi de ruh dünyamıza yansıyor. Sevinci, hüznü, neşeyi huzuru yaşatabiliyor bize.

Havada o kadar hoş bir hal vardı ki, balkonda biraz daha oturup sabahın o temiz havasını teneffüs etmek istedi. Derin derin nefes alırken, "Biraz da ciğerlerimizi sevindirelim" diye geçirdi aklından.

Hareketsiz oturuyordu belki ama zihni o kadar aktifti ki, sürekli konuşuyordu kendisiyle: "Nefes alışlarımızın sonu yok, tertemiz oksijen hiç tükenmiyor? Peki, bir gün tükenecek olursa? Milyarlarca insan her saniye aldığı nefesle oksijeni tüketirken, yetmiyormuş gibi bir de verdiği nefesle havayı kirletiyor" diye sordu kendine. Bu sorunun cevabını bulması hiç gecikmedi. Çünkü, cevap tam karşısında duruyordu. Bitkiler! Suladığı sürece kendisiyle konuşan o bitkiler olmasaydı, hava nasıl temizlenecek ve insanlara nasıl hizmet edecekti? Oysa çiçekler, ağaçlar, insanların tam aksine karbondioksit alıp oksijen vermiyorlar mıydı? Bu ne harika alış verişti? Kim bilir daha ne kadar bilmediğimiz harika düzenler var şu yeryüzünde! Bir ihtiyaç, bir başka ihtiyaca cevap olarak yaratılmıştı. Mükemmel bir düzen, mükemmel bir sistem bu! Yüce Allah tüm yarattıklarını, birbirine yardımcı ve tamamlayıcı olacak şekilde düzenlemişti. İnsanların nefesleriyle kirlettiği havayı, bitkilerle temizleyen Rabbim aslında bu işlemi Kuddûs ismiyle yapıyordu.

"Keşke havayı sadece insan nefesiyle kirletse" diye düşün-

dü sonra. İnsanın kullandığı teknoloji, kimyasal atıklar, fabrika bacalarından çıkan zehirli dumanlar, tabiatta yaptığı tahribat... İnsanın nefesiyle yaptığı o kadar masum kalıyordu ki tüm bunların yanında.

> 100 yaşındaki bir kayın ağacı saatte bir buçuk kilo oksijen üretip, kırk insanın çıkardığı karbondioksiti yok eder ve yılda 30 bin litre suyu bünyesine çekerek erozyonu önler. Bir hektar orman alanıysa yılda 50 ton tozu emer.

Düşündükçe fark ediyor, her yeni farkındalığı onu biraz daha Yüce Allah'a yaklaştırıyordu. Kur'ân-ı Kerim'de emredilen 'düşünmek' bu olsa gerekti. Boş düşünceden arınarak, düşünceyi tefekkür boyutuna geçirerek düşünmek...

İnsanın düşünmeye başlaması için özel bir zaman ve ortam oluşmasına gerek yok. Sabah uyandığı andan itibaren, tekrar uyuyuncaya kadar, düşünmek için fırsattır ve düşünmesi için önüne birçok imkân serilmiştir. Güne başlarken, kahvaltıda ne yiyeceğinden, o güne özel ne giyineceğinden veya evden kaçta çıkması gerektiğinden daha önemli konular da vardır. Örneğin; her an bir mucizeyi yaşıyordur da farkında değildir. Öncelikle sabah uyanabilmesi büyük bir mucizedir. Uyurken bilincini kaybetmesine rağmen, sabah yine eski bilinci ve kişiliği ile hayata geri döndörülüyor ve kalbi atmakta, nefes alabilmekte, konuşabilmekte ve görebilmektedir. Oysa, gece uykuya dalarken bu nimetlerin sabah tekrar verileceğinin hiçbir garantisi yoktur. Üstelik gece boyunca başına herhangi bir felâket de gelmemiştir. Oturduğu evin veya işyerinin bir dikkatsizlik neticesinde gece yangın çıkabilir, büyük bir patlamayla uyanabilir; yahut bulunduğu bölge doğal bir felâkete maruz kalabilir, sakat olabilir, hatta hayatını kaybedebilirdi. Vücudunda başka sorunlar olabilir, örneğin şiddetli bir baş ağrısı ile uyanabilirdi. Ama bunların hiçbiri olmamış ve sağlam, eksiksizce uyanmıştır birçok sabah insan.

Düşününce, Allah'ın kendi üzerindeki bu geniş rahmeti ve

koruması için O'na şüphesiz şükredilmelidir. Her an düşünmek için zamanımız var. Zira, "O, geceyi sizin için bir elbise, uykuyu bir dinlenme ve gündüzü de yayılıp-çalışma (zamanı) kılandır."[14] O halde "mükemmel bir gün"e dair yapılacak en güzel şey, günü Allah'ı razı edecek biçimde geçirmektir. Rabbimizin nimetini, üzerimizde ziyadesiyle bollaştırmanın yolu 'şükür'den geçer. Böylece kul, kendini her işinde, tevekkülde bulacaktır. "...Rabbim, bana, anne ve babama verdiğin nimete şükretmemi ve hoşnut olacağın salih bir amelde bulunmamı ilham et ve beni rahmetinle salih kulların arasına kat."[15]

Balkonda oturmuş, öylece düşünürken, düşüncelerinde daha önce fark etmediği bir canlılığı keşfediyordu. "Düşünmek, zihni geliştiriyor. İşte ilk meyvelerini almaya başladım. Ne güzel şeyler düşünüyor ve şükre ne güzel yol buluyorum. Temiz hava almanın da bunda payı fazlaca olsa gerek" diyerek güzel düşünceleri heba etmemek için odasına doğru hızlı adımlarla yürüdü. Günlerdir eline almadığı günlüğüne düşüncelerini yazmaya karar verdi. Amacı düşüncelerini sayfalarda sabitleyip, daha sonra yeniden okuyarak, o gün hissettiği güzellikleri yeniden yaşayabilmekti. Böylece kendisine tefekkürü telkin etmiş olacaktı:

Bir kuru dal yeter, kuşların üzerine konup cıvıldaşması için. Onların cıvıltısı, kendi dillerince zikretmeleridir. Onlar Yaradan'a karşı böyle yakarırlar: "Yedi gök, yer ve bunların içindekiler O'nu tesbih eder; O'nu övgü ile tesbih etmeyen hiç bir şey yoktur, ancak siz onların tesbihlerini kavramıyorsunuz. Şüphesiz O, halim olandır, bağışlayandır."[16]

Ey Allahım, demek ki şu yaratılanlardan hiçbiri yok ki, kendi lisanıyla Seni anmasın. Hatta bütün kâinatın yapısını oluşturan atomların etrafında dönen çekirdekler bile, bu tesbih edenlere dâhildir.

[14] Furkan sûresi, 25:47.

[15] Neml sûresi, 27:19.

[16] İsrâ sûresi, 17:44.

Çiçekler dönüştürülerek açılır tomurcuğunun içinden, Seni haykırır kokusu ve rengiyle. Kuşlar seherde başlar niyazlarına cıvıldaşarak. Gökyüzünden düşen yağmur damlaları, semanın zikridir bir bir söylediği. Kelime kelime alnımıza düşer de, yine de anlamayız biz. Denizdeki dalga, suyun bir başka zikredişidir. Öyle kabarır ki yüreği denizin, dalga boyu büyür de büyür. Esen rüzgârsa, havanın zikir şeklidir. Ve havanın zikriyle titreşir bitkilerin yaprakları. Onların zikri de hışırtı gibi gelir bizim kulağımıza. Börtü böcek yerini bulur rüzgârın zikriyle. Kâinatta hareketli olan her ne varsa, hepsi kendi lisanınca mutlaka zikreder.

Aklına bir ayet-i kerime gelmişti: "Yağmur yağdırdık. Sonra toprağı göz göz yardık da ondan ekinler, üzüm bağları, sebzeler, zeytin ve hurma ağaçları, iri ve sık ağaçlı bahçeler, meyveler ve bahçeler bitirdik. Bütün bunlar sizi ve hayvanlarınızı yararlandırmak içindir."[17]

Suladığı çiçekleri izlerken daldığı bu tefekkür âleminden hiç çıkmak istemiyordu. Düşünmekten aldığı zevkin tadını çıkarıyor, âdeta tüm hücreleriyle Allah'ı zikrediyordu. Düşüncelerini günlüğüne yazmanın ne kadar akıllıca bir davranış olduğunu bir kez daha anlıyordu. Tefekkür deryasına dalıp çıkarken ruhunda kalan rahmet damlalarını bir bir sayfalarda ölümsüzleştiriyordu.

[17] Abese sûresi, 80:25-32.

SAAT 09:30

İŞLER BİTTİ GİBİ GÖRÜNSE DE, mutlaka yapılması gereken yeni bir iş sıradadır.

Ferahlamak için elini yüzünü yıkamaya banyoya girmişti ki, "Abdest alayım, tam temizlik, tam ferahlık olsun" dedi. Böylece kuşluk namazının hazırlığını da yapmış oldu. Kuşluk namazı, alışkanlık haline getirdiği tek nafile namaz ibadetiydi, ama yenilerini özellikle bugün alışkanlıklarına eklemeye kararlıydı. Seccadesini serip, omuzlarına kadar inen örtüsünü örttü. Namaza özenle hazırladı kendisini. Kıbleye dönmesiyle beraber aklını da tam olarak namaza vermek isteyerek niyet etti. İlk duayı okumaya başladı, ama manasına bir türlü veremiyordu kendisini. Okumaya devam ettiyse de odanın açık olan penceresinden içeri dolan, sokak satıcılarının sesi onu rahatsız ediyordu. Bu da yetmiyormuş gibi yan komşu da, sonuna kadar müzik sesi açmıştı. Bu gürültülü sesler âde-

ta düşüncelerine müdahale ediyordu. Dikkatini toplayamıyor, düşüncelerini kontrol edemiyordu. Namazının iki rekâtını tamamlayarak selam verdi, ama namazından bir şey anlamamıştı.

Günün bu saatinde kim bilir nereye yetişmeye çalışan hızlı ve tam tersine dünya yansa umrunda olmayacak kadar yavaş yürüyen insan gördü. Herkesin ortak bir amacı vardı, farkında olmadıkları ise; herkes alelacele bir yere gidiyordu. Bir yere varmak için bu dünyadan geçiyorduk hepimiz. Kimi hızlı, kimi yavaş...

Dalmış, dışarıyı izlerken ani hareketle pencereyi kapattı. Bir nebze olsun gürültüden kendini sıyırdı. Sonra seyyar satıcıların seslerinin aslında rızık arayışı, aynı zamanda da birilerinin ihtiyacına da cevap olduğunu içinden geçirdi. Seyyar satıcılar rızıkları için ses çıkarıyordu, ancak sabah sabah açılan bu müzik kim içindi? Kimin, nasıl bir yararı vardı? İşte buna aynı hoşgörüyü gösteremedi, kızgınlıkla söylendi. Kızgınlığına mani olabilmek için, pencerenin önündeki sandalyeye oturdu, müzik sesi hâlâ geliyordu. Yerde serili olan seccadeye sabitlendi gözleri, "Belki de hiç duymamalıyım istemediğim sesleri" derken gözleri hafifçe dolmuştu. Aklına İmam Gazali'nin sözleri gelmişti:

"Şu üç ibadetinde mutlaka kalbini teyakkuz halinde bulundur, aklın ve kalbin başka yerde olmasın! Kur'ân-ı Kerim okurken, namaz kılarken ve Rabbini zikrederken. Bu üç halde iken bir an bile, aklını, kalbini ve gönlünü başka yere verme. Allah'ın huzurunda olduğunu unutma. Yönünü kıbleye çevirip de, aklından başka işler geçmesin. Yönünü Kâbe'ye bağladığın gibi kalbini de Allah'a bağla. Bunun da ötesine geçmek istersen şayet: Suskunluğun fikir, bakışın ibret, istediklerin daima tâat olsun."

Bu düşüncelerle kendini kontrol etmeyi başarmıştı. Pencereyi kapatmasıyla da, ses nispeten şiddetini yitirmişti. İşte

bu şekilde fiziki ortamlar kolaylıkla ibadete uygun hale getirilebilir. Yeniden ayağa kalktı. Vakti geçmeden namazını kıldı.

> Kuşluk namazı Peygamber Efendimiz aleyhissalâtu vesselamın kıldığı bir namazdır. Nafile bir ibadet olduğu için iki, dört, altı veya sekiz rekât kılınabilir. Peygamber aleyhissalâtu vesselam bu namazın rekâtları hakkında şöyle buyurmuştur:
>
> "Duha (kuşluk) namazına iki rekât devam edenin bütün günahları (kul hakkı dışında) bağışlanır." "Ya Ebâ Berr! Duha namazını iki rekât kılarsan gafiller zümresinden sayılmazsın. Dört rekât kılarsan, iyilerden yazılırsın. Altı rekât kılarsan o gün tüm günahlardan korunursun. Sekiz rekât kılarsan abidlerden yazılırsın. On ya da on iki rekât kılarsan, Allah Teâlâ cennette senin için bir köşk yapıp hazırlar."
>
> Ebu Zer'den (r.a.), Müslîm rivayet eder:
>
> "Sizden herhangi biriniz sağ salim olarak sabahlarsa sadaka vermesi lazım gelir. Her tesbih (Subhanallah) sadakadır. Her tahmid (Elhamdülillah) sadakadır. Her tekbir (Allahu Ekber) sadakadır. Kuşluk vaktinde kılınan iki rekât namaz ise bunların hepsinin yerini tutar."

İbadet için dış dünyadan kopmak gerekirdi. Bunun en iyi örneği Hz. Ali idi; namaz vakti girdiğinde onun hali değişir, rengi atar ve titrerdi. Sebebi sorulduğunda şöyle derdi: "Bilmez misiniz ki bu vakit, Allah'ın yerlere ve göklere teklif edip de onların yüklenmekten kaçındığı bir emanetin eda vaktidir. Ben bu emaneti yüklenmiş bulunuyorum. Yüklendiğim bu İlâhî emaneti en güzel şekilde eda edip edemeyeceğimi de bilmiyorum. Yine o muhteşem sahabenin bacağına ok saplanmıştı da, canı çok yanar dayanamaz diye çıkaramıyorlardı. Oysa o 'Namaza durayım, o zaman çıkarırsınız' demişti. Çünkü namazda iken bütün zerreleriyle Allah'a yönelip maddî hiçbir şeyi hissetmediği için bu yola başvurmuştu. Namaza durmuş, ok çıkarılmış." Hz. Ali ise selam verince "Oku çıkardınız mı?" diye sormuştu.

Sahabeler, değil yanlarında konuşulanı duymayı, kıldıkla-

rı namazla narkoz almışçasına dünyadan, bedenden uzaklaşıyorlardı. Bu ne müthiş bir motivasyon örneğiydi ya Rabbi! O kadar ki, dünyadan ruhları ayrılırcasına namazla bütünleşebilmek...

Sahabelerin büyüklerinden olan Abdullah bin Mes'ud (r.a.) namaz kılacağı zaman 'dürülmüş elbise' gibi olurdu. Allah'ın huzuruna çıkacağı için duyduğu heyecan ve saygıdan iki büklüm olduğunu görenler şaşırırdı. Ancak Abdullah bin Mes'ud (r.a.) namazda iken çevresiyle irtibatını keser, hatta evdekilerin konuştuklarını duymazdı. Bazen namaz kılacağı zaman, evdekiler: "Susun, ses çıkarmayın, Abdullah namaz kılacak" derler. Ancak o, kendinden gayet emin, namazdaki huşûunu hiçbir şeyin bozamayacağını bildiği için şu cevabı verirdi: "İstediğinizi konuşun, ben namazdayken sizin konuştuklarınızı duymuyorum."

Huşû içinde namaz kılmayı ben de başarabilirim: Niyet ettim Allahım sadece senin rızan için iki rekât daha kuşluk—duha—namazı kılmaya...

Huşû içinde namazını kılmıştı. Sonra, namaz sonlarında edilen dualar kabule şayandır inşaallah diyerek, ellerini duaya açtı: "Allahım bizi önce kendimizi bilenlerden, böylece Seni ve Senin hak dinini bilenlerden eyle. Dinini bilip de iki dünyada da huzura erenlerden eyle. Hayırlı kişilerle komşuluk yapmayı, hayırlı komşu olmayı nasip eyle. Kul hakkına girmekten muhafaza eyle. Tüm bunlardan ancak Sana sığınırım. Âmin."

Duasının sonunda komşusunun kendisine verdiği rahatsızlığı düşünürken, bunun da kul hakkı sınıfına dâhil olup olmayacağını bir kez daha düşündü. Komşuluk belki akrabalıktan da öndedir. En çok komşularıyla yüz yüze bakıp onlarla hemhal oluyor insan. Bir anda komşusundan duyduğu rahatsızlığını unutmuştu. Ancak, sabahın bu erken saatlerinde uyumaya ihtiyacı olan yaşlılar yahut hastalar olabilirdi. Onlar adına daha çok rahatsız olduğunu hissetti. İbadetine mani

olan şeyi, kendince ve elinden geldiğince engellemeye çalışmıştı. Pencereyi kapatmak bunun en basit örneğiydi. Yeterli olmasaydı evin daha sessiz bir odasına da geçilebilirdi. Niyet ve azim, engelleri bir bir ortadan kaldırır...

Ortaokul çağlarındayken kitaplığında uzun zaman asılı kalan bir yazıyı hatırladı: "Rahatını düşünenler yüzünden, rahatsızdır bu dünya." O yıllarda sürekli alışveriş yaptığı bir kırtasiye vardı. İhtiyacı olan neyse onu alır, parasını öder, sahibi de mutlaka hediye olarak poşetine, üzerinde güzel sözlerin yazılı olduğu bu kartlardan koyardı. Zamanla o küçük kartlardan, kitaplığının yan tarafı görünmez olmuştu. Öğrenmede ne kadar etkiliymiş, meğer o hatırlatma kartlarını şimdi şimdi anlıyordu. Gözü her takıldığında her birini okuyor ve ister istemez ezberliyordu.

Yan komşusu müzik zevki için başkalarının rahatsız olabileceğini hiç düşünmemişti. Kendi rahatı için dünyayı rahatsız etmişti.

* * *

Yaşanılan çevrenin sosyo-kültürel yapısına göre çevreden duyulan rahatsızlıklar ve şikâyetler değişir. Bir semtte insanları sokak satıcılarının sesleri rahatsız ederken, bir başka semtte apartmanların kalabalık ve gürültülü oluşu yahut evinde baktığı kedi, köpek evcil hayvanlar dahi rahatsız edebilir.

Kişinin konumu ve yeri ne olursa olsun, kendi rahatı ve keyfi yüzünden kimseyi rahatsız etmeye hakkı yoktur. Zira, kul ve komşu hakkının hesabını semte ve mevkiimize göre vermeyeceğiz. Herkes kendi için istediğini, komşusu için de isteyebilmelidir. Kendisi için istemediğini, komşusu için de istememelidir. Örneğin; kendisi için titizlenip balkonunu yıkayan kişi, pis sularını alt kattaki komşusunun balkonuna akıtmamayı düşünmelidir. Geç vakitlerde elektrikli süpürge açmamalı yahut benim işime böyle geliyor, diye diğer gürül-

tülü ev aletleriyle iş yapmamalıdır. Boşa dememiş atalarımız, "Yola çıkmadan önce yol arkadaşını, ev almadan önce komşunu iyi seç" diye.

Baştan isabetli kararlar alınırsa yani ikamet yerleri ve komşular iyi seçilirse, yaşanılabilecek problemler ve rahatsızlıklar baştan önlenmiş olur. En azından her insanın komşusunu, insanî değerlere sahip, anlayışlı ve ahlâklı kişilerden seçme hakkı vardır. Başkalarının hak, hukuk, namus ve haysiyetini, en az kendi hakkı hukuku namusu ve haysiyeti kadar kutsal ve dokunulmaz kabul edebilen kişilerle komşuluk kurmalıdır. Tüm bu özellikleri seçeceği komşuda ararken, kendisi de aynı duyarlılıkta ve 'aranan komşu' vasıflarına sahip olmaya çalışmalıdır.

* * *

Kendisini bekleyen uzun bir gün vardı önünde, ama kıldığı namazın ardından, göz kapaklarının ağırlaştığını hissetti. Sabah namazlarından sonra genelde uyanık kalmaya dayanamazdı. Bugün onun için farklı bir başlangıçtı. Bu saate kadar uyanık kalmak ve birçok işi yapmak, onu erkenden yormuştu. En yakın koltuğa kıvrılmaktan başka çare bulamadı...

Rüya görmeye başlamıştı...

Bu kadar çok kuş, nasıl da bir araya gelmişti. Bembeyaz uzun kuyrukları olan kuşlar, birbiri ardına eteğine konup kalkıyorlar; sonra tekrar konuyorlardı. Sanki ondan bir şeyler istiyorlardı. Beyaz renklerine hayran olmuştu. Sevmeye çalıştı birini, ama uçuverdi. Onun ardından bakarken, yüzünü göremediği biri, buğday koydu avuçlarına. Kendisi olup bitenleri anlamaya çalışırken, bütün kuşlar elindeki yeme ulaşmak için kanat çırpıyorlardı. Kimisi koluna, kimisi başına konuyor; o ise etrafını göremiyordu. Aniden ne olduysa tüm kuşlar, aynı anda kanatlanıp havalandılar. Elindeki yemler bitmiş, yüzündeyse kuşların kaldırdığı rüzgâr çarpmıştı.

SAAT 10:30

YÜZÜNE ESEN SERİNLİKLE UYANDI. Bakışları, kendiliğinden açılmış pencereye takıldı. Pencereden gelen rüzgâr yüzüne esiyordu. Rüyasındaki güzel kuşlar, bu pencereden mi kaçmışlardı acaba?

Yüzünde bir tebessüm belirdi, içi huzurluydu. Kitaplığın önünde duran telefonunun alarmı çalmaya başladı. Bu seferki alarm önceden 10:30'a kurmuş olduğu randevu alarmıydı. Bugün arkadaşıyla buluşacaktı, ama kuşların ani kalkışı onu telefondan önce uyandırmıştı. Ne de çabuk uyumuşum, diye hayret etti. En son hatırladığı koltuğa şöyle bir kıvrılmayı düşündüğüydü. Demek ki hemen uykuya dalmış ve yarım saat uyumuştu. "Neyse, daha fazla gün ortasında uyunmaz zaten. Saat de, 10:30 olduğuna göre 'kaylûle uykusu' uyumuş oldum. Böylece sünnete de uymuş oldum" dedi.

"Kaylûle, gün ortasında bir miktâr uyumak demektir.

> Kaylûle öğleden önce de, sonra da yapılabilir. Kaylûle zamanı, kuşluk vaktinde başlayan, öğleden biraz sonraya kadar devam eden zamandır. Kaylûle uykusu, Peygamber Efendimiz aleyhissalâtu vesselamın sünnet-i seniyyesidir. Hz Muhammed aleyhissalâtu vesselamın çok önemli sünnetlerinden biri olan öğlen uykusunun (kaylûlenin), ömre ömür kattığı uzmanlarca da kanıtlanmıştır.
>
> Kişinin 24 saat içerisinde uykuya yatkın olduğu dönemlerden bir diğeri de öğle uykusu saatleridir. Öğle uykusu, en az gece uykusu kadar insan vücuduna fayda sağlar. Gece, yeteri kadar uyumuş, gündüz de, öğle uykusu uyuyan bir kişinin vücudu tazelenir, performansı artar, düşünme ve problem çözme yeteneği hız kazanır."[18]

Gece yemeği, gündüz orucuna nasıl ki yardımcı oluyorsa, kaylûle yapmak da, gece ibadetine yardımcı olur. İmam Gazali: "Gece ibadetine kalkmayacak bile olsa bu vakitlerde uyumak lüzumsuz dedikodu yapmaktan daha makbuldür" der.

Yaptığımız uzun yolculuklarda mola veririz de, hayat yolculuğumuzda mola vermek pek aklımıza gelmez. Hayat yolculuğunda yerinde ve zamanında mola vermek, yaşamımızın kalitesini ve süresini arttırır. Molasız—aralıksız—çalışmak, bir gün tamamen durmaya yol açabilir. Bu nedenle gün içinde mutlaka kısa bir dinlenme molası vermeli; bunun için de, en uygun zaman olan kaylûle vaktini seçmeliyiz.

'Mola' demek zaman kaybı, iş kaybı gibi görülebilir fakat, bu uzun vadede daha verimli zaman ve iş anlamına gelecektir. Gün ortası uyku ömrü uzatır. Yarım saat kaylûle, iki saat gece uykusuna denk gelir. Kaylûle uykusunu alışkanlık haline getirenler, ömrüne her gün bir buçuk saat ilâve etmiş oluyor.

* * *

Birkaç gün önce Eyüp Sultan'da buluşmak üzere arkadaşıyla

[18] Doç. Dr. Turan Atay, "Öğle Uykusu Ömre Ömür Katıyor," (http://arsiv.ntvmsnbc.com/news/256657.asp).

sözleşerek kapatmışlardı telefonlarını. Buluşma mekânı, Haliç kenarındaki parktı. Saat 11:30'da parkta olmalıydı. Geç kalmamak ve arkadaşını bekletmemek için hızla hazırlandı. Evden abdest alarak çıktı, çünkü sohbet sonrasında camide namaz kılıp, türbeyi ziyaret etmeyi planlamışlardı.

Kalabalık bir şehirde oturuyorsanız, randevularınıza yolun uzunluğunun yanı sıra, mutlaka trafiğin aksayacağını da hesap ederek gitmelisiniz. O da, bu sebeple her zaman temkinli davranmayı sever, buluşmalarda bir taraf bekleyecekse, onun kendisi olmasını tercih ederdi.

Dakikalarca beklenen araç sonunda gelmişti. Hayli kalabalık olan otobüste oturacak bir yer bulmuş olmasına kendi de şaşırmıştı. "Hayırlı bir yola gittiğim için Rabbim bu otobüste bana yer açmış" diye düşünerek haline şükretti. Diğer yandan da uzun zamandır görmediği arkadaşını görecek olmanın heyecanını yaşıyordu. Acaba değişmiş miydi? Neler yapmıştı görüşmediği yıllar boyunca? Birbirlerini kolayca tanıyabilecekler miydi?

Yüzüne doğru esen serince rüzgâr, denizin kokusunu getirmişti. Nihayetinde Haliç, Marmara Denizi'nin bir kırılma noktasıydı. Suyunda balıklar, suyun üzerinde hiçbir vakit eksik olmayan kuşlar vardı. Hem eskisi gibi kötü de kokmuyordu artık Haliç. 1990'larda burnunu tutarak yürüyordu insanlar buralarda. Oysa şimdi, oturduğu bankta derin bir nefes aldı ve "İyi ki burayı seçmişiz buluşmak için" dedi. Suyun görüntüsü, dalgalanıp kıyıya vuruşu, şırıl şırıl sesi ne kadar da hoşuna gidiyordu insanın.

Her zaman bekletilen olmayı tercih ederdi, ama parktaki banka oturalı epeyce zaman geçmişti. Saatine baktı randevu saatini 15 dakika geçiyordu. Etrafına şöyle bir baktı, geldiyse eğer kendisini görmemesine imkân yoktu. En ortadaki banka oturmuştu ve iki yanındaki bank boştu. Biraz merak, biraz da endişe ile 'acaba?' ile başlayan bir sürü soru cümlesi hücum

etmişti beynine. Ayaklarının yanına kadar zıplayan adımlarla bir kuşun geldiğini gördü. Ağzında bir çöp. Hiç kıpırdamadan dikkatlice baktı. Kaçmasını istemiyordu. "Hem kuşların, hem çiçeklerin her sene yenilenen giysilerine daha çok takılmalı bakışlarımız. Onlara haksızlık etmeden, hikmetlerini, değerlerini anlamaya çalışarak bakmalıyız. Gören değil, okuyan gözlerle bakmalıyız" diye düşünürken, hiç kıpırdamadan duruyordu. İşte yaptığı haksızlığın ilkini fark etmişti. O kuşun ağzındaki çöp değil, onun yiyeceği, rızkıydı. Gülümsedi hafifçe, ona doğru eğildi; ama kuş tüm ürkekliğiyle belki de rızkını güvenle yiyebileceği daha uygun, muhtemelen ıssız bir yer aramak üzere havalanıverdi.

Bir randevunun gecikme toleransı 15 dakikadır; diyerek gitme kararı aldı. "Gelmeyişinin mutlaka bir sebebi vardır" diye düşündü ve ona kızmadı. "Arkadaşımı seviyorum ve ona hüsn-ü zan beslemeliyim" dedi. Hatta arkadaşına fırsat tanırcasına, ağır adımlarla yürüdü parkın cadde tarafındaki kapısına doğru. Caddeyi geçince "Nasip değilmiş" diye mırıldandı. Eve gidince ilk iş onu aramak ve gelmeyişinin sebebini öğrenmek olacaktı. Yoksa önce arkadaşının kendisini aramasını mı beklemeliydi? Karar veremedi. Buluşma mekânının özellikle Eyüp'te olmasını istemişti. Böylece Eyüp Sultan Hazretleri'ni de arkadaşıyla birlikte ziyaret edebileceklerdi...

Eyüp Sultan Hazretleri'nin kabrine varmak için caminin arka sokağında tek başına yürüdü. Dar ve iki tarafı mezarlık olan bu yol âdeta tarih kokuyordu. Gönlü gayet huzurlu, zihni ise meraklı düşüncelerle meşguldü. İbretle seyre daldığı mezar taşlarının arasından, ağır adımlarla yürüyordu. Her bir taşın altında bir kişinin değil, belki de onlarca kişinin yatıyor olduğunu düşündü. Babaannesi hep "Ölenin kıyameti kopmuştur" derdi. Kim bilir kimler, neler yaşıyordu o anda toprağın altında? Hepsi de kendi gerçekleriyle baş başa kalmıştı. Kimsesiz ve dünyadan yardımsız. Padişahlar, hanedan mensupları, sad-

razamlar, şeyhülislamlar, imamlar ve daha nice insanlar...

Birkaç mezar taşına dikkatlice baktı, okumaya çalıştı, başarılı olamadı. Arapça okuyor olmasına rağmen kitabeleri okuyamamasının üzücü olduğunu fark etti. Ünlü matematikçi Ali Kuşçu, İslâm âlimi Ebussuud Efendi, Kıbrıs Fatihi Lala Mustafa Paşa, Sokollulu Mehmet Paşa, Eyüp semtinde yatıyor diye babasından sıkça duyduğu isimlerdi. Ama sadece bu kadardı bildikleri. "Bilinenlerin dışında kim bilir ismi unutulmuş daha ne çok insan vardır" buralarda diye mırıldandı. Acaba bu sokaktan kendisi gibi geçenleri bir bir hissedip, "Bir Fatiha okusa da ferahlasak" diye bekler miydi kabirdekiler?

Durup ellerini açtı ve her birinin ruhuna bağışladı okuduğu İhlâs ve Fatihaları. Bence hasretle bekliyorlardır, kendi amelleri dışında tek ikram olabilecek Fatihaları. Dua ve rahmet bekler ölüler sadece. "Aslında bizler, kabirdekilerden daha çok duaya muhtacız. Asıl orada yatan mübareklerin hürmetine bizi affet Rabbim" diyebildi. Ve Eyüp Sultan Hazretleri'nin yanına varana dek, dualar okumaya devam etti.

> Kabir ziyaretine dinimizce müsaade edilmiş ve ziyaretler mendup sayılmıştır. Kabir ziyaretleri; ziyaret edilen kimse hakkında dua ve istiğfarda bulunmak, ziyaret edilen kimse vesilesiyle hayır ve hasenat yapmak ve bu sayede ahiret hayatını hatırlayarak, ebedî hayatı inşa etmeye çalışmak gibi faydaları vardır.
>
> Peygamber Efendimiz aleyhissalâtu vesselam Medine kabristanına uğradığı gün, yüzünü mezarlığa çevirerek: "Selam olsun size ey kabristanlılar! Allah sizi ve bizi mağfiret buyursun. Sizler bizim selefimizsiniz, biz sizlerin izindeyiz" buyurmuştur.

Eyüp Sultan Hazretleri'nin kabrine gelmişti. Yeşillerle örtülmüş ve aynı yeşil renkteki ışıklarla aydınlatılmıştı. Hz. Peygamber aleyhissalâtu vesselamın ordusunda sancaktar olup, İstanbul muhasarasında şehit olan Ebû Eyyûp el-Ensarî Haz-

retleri... Yeryüzünün en kutlu mihmandarı, Halid bin Zeyd.

Medine'ye hicret ettiğinde Peygamber Efendimiz aleyhissalâtu vesselamı, herkes evinde ağırlamak istiyordu. Peygamber aleyhissalâtu vesselam ise kimseyi kırmak istemiyordu. Devesini serbest bırakarak, "Devenin önünde çöktüğü evin misafiri olacağız" demişti. İşte o şeref, Ebû Eyyûp el-Ensarî Hazretleri'nin olmuştu.

Evinde tam yedi ay misafir ettiği 'Kutlu İnsan'dan dolayı "Mihmandar-ı Nebi" unvanıyla anılır olmuştu. Peygamber Efendimiz aleyhissalâtu vesselam ile beraber tüm harplere katılmış olan Eyüp Sultan Hazretleri, Hz. Peygamber'e zarar gelmesin diye bir an yanından ayrılmamıştır. Bu hal üzere Peygamber Efendimiz aleyhissalâtu vesselam ona şöyle duada bulunmuştur: "Allahım beni korumak için sabaha kadar uykusuz kalan Ebû Eyyûp el-Ensarî Hazretleri'nin sen de dünya ve ahirette muhafaza buyur."

Ebû Eyyûp el-Ensarî Hazretleri'nin katıldığı son sefer Müslümanların ilk İstanbul kuşatmasıydı. İlerlemiş yaşına rağmen fetih hadisesindeki müjdeye nail olmak istemişti. Son nefesinde, "Beni bu düşman diyarı içinde elinizden geldiği kadar ileriye götürüp surların en yakın yerine defnedin. Çünkü Resulullah'tan Konstantiniyye—İstanbul—surunun dibine salih bir kimsenin defnedileceğini işitmiştim. Umarım o kişi ben olurum" demişti...

Huzurunda el açtığı kutlu zat ile ilgili bildikleri aklından geçenlerle sınırlıydı, ancak gönlünün coşmasına kirpiklerinin ıslanmasına yetmişti. "Biz ki Peygamber Efendimiz aleyhissalâtu vesselamı görmek şöyle dursun onu görenleri dahi göremedik. En azından kabri şerifi başında olmakla bize bir paye ver ve onların yüzsuyu hürmetine dualarımızı kabul et Allahım. Onun hürmetine günahlarımızı affet, Âmin" diyerek kabre sırtını dönmeden hasretle adımlarını geriye doğru attı.

Ruhuna ferahlık veren bu kutsal mekânda ve şerefli ruhun

yanı başında alnını secdeye koymak ihtiyacı hissetti. Mübarek beldeye varmışken Eyüp Camii'nde iki rekât namaz kılmadan gitmek olmazdı. Öğlen ezanı vaktine daha çok vardı, ama nafile namaz kılabilirdi. Hele ki canı, en güçlü telinden namaz nağmeleri dinliyorken. Ruhuna namaz aşkı boyanmıştı. Kendini, caminin dış avlusunda bulunan kadınlar bölümünün önünde buldu.

* * *

Eve dönüş yolunda yine düşüncelere dalmıştı. Gözleri Pierre Loti tepesine takılmıştı. Mezar taşlarıyla süslenmiş eteklerini, Haliç'in sularına sarkıtmış öylece arz-ı endam ediyordu. Dört mevsim yemyeşil kalabilen selvi ağaçlarının arasında nasıl da çok seçiliyordu beyaz mezar taşları. İstanbul'da ne kadar da mübarek insan vardı. Aslında "Ne kadar da çok kabir var" demeliydi. Yalnızca Eyvanlı Saray'dan (Ayvansaray'dan) Yedikule'ye kadar uzanan sur hattı boyunca uzanan mezarları düşünecek olsa binler, yüz binler ederdi. İstanbul'un fethi sırasında şehit düşen binlerce Müslümanın oluk gibi kanının aktığı yerdi burası.

İyiler hep göçmüştü... Acaba hadis-i şerifte bahsedilen "Ahir zaman geldiğinde aranızdan iyilerin seçilip ahirete alındığı..." diye bahsedilen zaman bu zaman mıydı? Her bir kabre, sırayla ziyarete gitmeli onların hürmetine dualar etmeli diye düşündü. İstanbul'da gidilecek o kadar çok kabir vardı ki...

"Ne mübarek topraklardayız Rabbim" dedi. Bir zamanlar aynı topaklar üzerinde nefes almış olan mübareklerin kıymetini bildir bize. Maneviyatlarına bizi de erdir... Gönlü coşmuştu âdeta, her bir Allah dostunun ruhuna Fatiha okumak ve onları selamlayarak kendisinden haberdar etmek istedi. Mümkün olsaydı da, her birine kendi kabirleri başında okuyabilseydi Fatihaları, Yâsînleri. Bu zamanın ulaşım kolaylığıyla bu çok da zor değildi. İstanbul'da olan türbe ve kabirleri belli

bir sıraya koyarak ziyaret edebilirdi. Bir türbe ve kabir ziyaret listesi yaptı:

> Eyüp Sultan Camii'nde: Ebû Eyyûp el-Ensarî Türbesi.
>
> Fatih Camii'nde: Fatih Sultan Mehmet Türbesi.
>
> Ayasofya Camii avlusunda: Sultan II. Selim, Sultan III. Murad Türbeleri.
>
> Sultan Ahmed Camii avlusunda: Sultan I. Ahmed Türbesi.
>
> Bayezid Camii avlusunda: II. Bayezid Türbesi.
>
> Yeni Camii Külliyesi'nde: Sultan IV. Mehmed, Sultan III. Osman, Sultan II. Mustafa ve Sultan I. Mahmud Türbeleri.
>
> Süleymaniye Camii Külliyesi'nde: Kanûnî Sultan Süleyman Türbesi.
>
> Merkez Efendi, Azîz Mahmûd Hüdâyî Hazretleri, Sümbül Efendi ve kabri İstanbul'da bulunan pek çok sahabe vardı. Sahabe kabirlerinin dokuzu Ayvansaray'da, dördü Eyüp Sultan'da, üçü Karaköy'de, biri Karacaahmet mezarlığında, on ikisi de Suriçi mevkiinde bulunmaktadır...

Sonra bir de Peygamber Efendimiz aleyhissalâtu vesselamın ruhuna Fatiha okudu. Eve dönüş yolu bitinceye kadar salavatlar söyledi. Yol çok uzun değildi, ama İstanbul'un trafiğinde nerdeyse bir saattir yoldaydı. "Belki de mübareklerin yüzü suyu hürmetine, bu şehrin insanları biraz daha sabırlı ve trafiğe tahammül edebiliyordu" diye düşündü.

SAAT 13:10

BİRAZ YORULDUĞUNU HİSSETTİ ve koltuğa oturdu. Beden dursa da ruh ve düşünceler asla durmuyordu. Gözleri kitaplığına dalıp gitmişti. Yol boyu düşündüklerinin ardından zihninde bir soru kalmıştı: "Acaba ölmüşlerimize neden Fatiha okuyoruz?"

Kütüphanelerinde çok kitap vardı. Muhakkak bu sorunun cevabını veren bir kitap bulunuyordu. İçerisinde dinî konuları açıklayıcı bilgiler bulunan bir kitap bulmuştu bile. Tam bu sırada öğle ezanı okundu: "Allahu Ekber! Allahu Ekber!"

Elindeki kitapla pencereye yaklaştı. Caddenin gürültüsünü bir anda bastıran ezan sesini, daha net ve gür duymak istedi. Camı tamamen açtı. Ezan sesiyle birlikte gürültü de odaya dolmuştu ama o, duymak istediğini duymaya çalışarak ezanın musikisine bırakmak istiyordu kendini. Merak ettiği konuyu namazdan sonra okumak üzere, elindeki kitabı sehpanın üzerine bıraktı...

Ruh daima güzel olana talipti. Kulak da öyle. Hele bir de güzel sesle okunuyorsa, o ezanı dinlemeye doyum olmaz. Mevlana'nın dediği gibi: "Güzel sesi dinlemede, kalp huzuru ve Allah'a yaklaşma vardır." Bu bakımdan ezan önce huzur vermeliydi insana. Böylesine özlediği ezanı, şehir gürültüsünden süzerek duymaya çalışıyordu.

Aynı zamanda inanca ve tefekküre—düşünmeye—davetti ezan. Soğuk ve itici bir anons gibi olmamalıydı. Babası zaman zaman "Âh çocukluğum!" derdi ezan dinlerken; sorulduğunda da, çocukluğunda dinlediği ezanların coşkusunu, canlılığını ve makamını özlediğini söylerdi. Minarenin şerefesine—balkonuna—çıkmadan ezan okunmaz, çocuklar sıralanır hocaya bakarak ezanı dinlerdi. Eskiden her vaktin ezanı başka başka makamlarda okunurmuş. Okunan ezanın makamı, günün o saatinin insanlar üzerindeki psikolojik etkisine uygun olacak şekilde ayarlanmış. Bunu babasından ilk duyduğunda çok şaşırmıştı. O da babası gibi düşünmüştü: "Eskiden olduğu gibi ezanın makamı zamanına göre okunsa keşke..."

Sabah ezanı: Saba makamı, Dilkeşhâverân makamı
Öğle ezanı: Rast makamı
İkindi ezanı: Hicaz makamı
Akşam ezanı: Eviç makamı, Segâh makamı
Yatsı ezanı: Uşşak, Beyâti makamı

Gözlerini yumdu, dudakları bir şeyler mırıldanıyordu: "Ruhumu serinleten, yüreğimi yakan ama acıtmayan, bir ümit üfledi ezan bana. Ümitli dualarımı, Rabbime yüceltti. Ezanı dinleyenlerin duaları yankılandı kulaklarımda. Sessiz çığlıklardı onlar, isyandan uzak. Semaya uçuşan saf kelebeklerdi dualar. Sahibine pervane, döne döne semada dalgalanan ezana karıştılar."

Günün tam ortasını haber veriyordu öğle ezanı. Yarısı gitti, bir o kadar daha zaman kalmıştı önünde gün sonuna kadar. Herkes için biçilmiş, bahşedilmiş değildir... Tabi ya; aynı za-

manda ömrün de ortası olabileceğini hatırlatmalıydı öğle ezanı. Ve nihayetinde ömründe sonu olacağını akşam ezanı hatırlatmalıydı. Ne kadar zaman ve ömür biçilmiştir kendisi için; hiç kimse bilemezdi...

• Sabah vakti, insan için bir 'gün'ün başlaması, güneşin doğmaya başlamasıyla gerçekleşir. Bu, insanın hayata başlaması için ana rahmine düşmesine benzer.

• Öğle vakti, insanın gençlik zamanına benzer.

• İkindi vakti, artık insanın gençliğinin bittiğini hatırlatır.

• Akşam vakti, insanın artık hayatının biteceğini, ölümünü hatırlatır.

• Yatsı vakti ise artık ölüm gerçekleşmiştir ve her şeyin üzeri siyah toprakla örtülmüştür.

• Gece vakti ise aynı zamanda 'Teheccüd' vaktidir ki, insanın yapayalnız hesap vermesine benzetilir.

Bir sonraki günün, yeniden güneşin doğuşuyla başlayacak olması da, insanın yeniden dirilecek olmasına benzetilir.

* * *

Genç oluşunu düşündü öğle namazına niyet ederken. Gencim ben çok şükür! Yani ömrümde namazlarımı en iyi şekilde, kusursuzca kılabileceğim o dönemi yaşıyorum... Öğle namazını huşû içinde ve vaktinde eda etmiş olmanın huzuruyla, inci taneli tespihini aldı eline. Bir bir söyledi, bir bir çekti inci tanelerini. Sakin ruhu da, parmaklarıyla dilinin ritmine ayak uyduruyordu. Bunu, gayr-i ihtiyari olarak iki yana salınan baş hareketlerinden anlıyordu. "Namaz benim olmazsa olmazımdır, tespihte namazın olmazsa olmazıdır" diye geçirdi aklından. Namaz en kapsamlı ibadettir. İçerisinde; zikir, fikir, şükür ve duanın her çeşidi bulunur. Rabbinin celaline karşı 'Subhanallah,' cemaline karşı 'Elhamdülillah,' kemaline karşı 'Allahu ekber' demek en güzel kulluk emaresiydi. Bir bir döküldü dilinden... Ve gözünden inci taneleri...

Öğle namazının ardından okunmasında birçok sevaplar umulan, Fetih sûresini okumaya niyetlendi. En yakın kitaplıktaki cüz'ü eline alıp büyük bir şevkle sûreyi okumaya başladı:

"Rahman ve Rahim olan Allahın adıyla... Biz sana dosdoğru apaçık bir fetih ihsan ettik. Böylece Allah, senin geçmiş ve gelecek günahını bağışlar. Sana olan nimetini tamamlar ve seni doğru bir yola iletir. Ve sana şanlı bir zaferle yardım eder..."

* * *

Kur'ân-ı Kerim'in cüz'ünü sehpanın üzerine koyarken, öğle ezanını dinlemek için elinden bırakmış olduğu o kitabı gördü. "Merak ettiğim konuyu arayıp okuyacaktım bu kitaptan" dedi. Konu başlığını buldu ve "Bakalım ölmüşlerimize niçin Kur'ân-ı Kerim okuyormuşuz?" diyerek sayfaları bir bir çevirdi.

Kur'ân-ı Kerim'in kalbi Yâsîn-i Şerif, kilidi ise Fatiha sûresidir. İçerisinde binlerce mucizeler barındıran, okundukça kendini insana açan Kur'ân-ı Kerim'i bize ilk açan kilittir, Fatiha sûresi. Kur'ân-ı Kerim'in en başına konulmuş olan bu sûrenin anlamını her mü'min mutlaka bilmelidir. Öyle ki, namazlarımızda Fatiha sûresi okunmadan kılınabilen bir rekât yoktur. Fatiha sûresi ile Rabbi ne diyormuş kuluna ve tüm insanlığa bir bakalım:

"Rahman ve Rahim olan Allah'ın adıyla. Hamd, Alemlerin Rabbi, Rahman ve Rahim—din gününün maliki—olan Allah'a aittir. Yalnız Sana ibadet eder ve ancak Sen'den yardım dileriz. Bizi doğru yola ilet; kendilerine nimet verdiklerinin yoluna, gazaba uğrayanların ve sapmışların yoluna değil."

Sırat-ı müstakim yani doğru yol, ancak yaşayan insanların talip olabilecekleri bir yoldur. Yolunu bitirmiş, ahirete ve hesap gününe göçmüş olanlar ise, ancak amelleriyle ve hesaplarıyla baş başadırlar. O halde hayatlarında doğru yola talip olmuşlara, ahirete geçiş kapısı olan kabirlerinde de geride ka-

lanlar bu sûrenin faziletini ümit ederek duada bulunabilirler. Zira insan, fıtraten sevdiklerinin öldükten sonra da rahmete uğramasını ister. İnsanın bu güzel niyetinden dolayı kabirlerde Fatiha sûresi ve Yâsîn sûresini okumak güzel bir örf haline gelmiştir.

Bir Fâtiha sûresinin veya okunan bir Yâsin'in ise, bütün ölülerin ruhuna aynı şekilde hiç eksilmeden ulaştığını da, Bedüzzaman Said Nursî'den bir nakille öğreniyoruz:

"Hem nasıl ki, bir lamba yansa, mukabilindeki binler aynaya, her birine tam bir lâmba olur. Aynen öyle de, Yâsin-i Şerif okunsa, milyonlar ruhlara hediye edilse, her birine tam bir Yâsin-i Şerif düşer."[19]

Elindeki kitapta aradığını bulmuş olmanın sevincini yaşıyordu. Konu bitmişti, ama o kitabı hakiki bir dost bulmuş gibi elinden bırakmıyor, diğer sayfalar arasında dolaşıyordu. Mutlaka bilinmesi gereken bazı dinî konulara da göz gezdiriyordu ki, bedeninde bir halsizlik ve hafif mide bulantısı hissetti. Kitabın kapağını, müsait olduğu bir zamanda tekrar açmak üzere kapattı.

[19] Bkz. Bedüzzaman Said Nursî, *Şuâlar*, "Birinci Şuâ," Söz Basım Yayın, İstanbul 2012, s. 837.

SAAT 14:00

BUGÜNÜN ONUN İÇİN ÇOK ÖZEL geçmesini istiyordu. Daha önceden planladığı ama bir türlü istediği gibi mükemmel bir gün geçiremediğini kendisine şikâyet ederdi. İşte günün ortası olmuştu ama o, zamanı çok bereketli geçirdiğine inanıyordu. Sabah çok erken uyanıp bir daha yatmamış, dayanamayıp kaylûle yapmıştı. Zamanı iyi yönetmekle, ibadetleri tam ve vaktinde yerine getirerek, alışkanlıklarına yeni nafile ibadetler de kazandırmaya çalışarak, harika bir gün geçirmeyi başarıyordu. Üzerinde hafif bir halsizlik hissetmişti ama bunun çok erken yaptığı kahvaltıdan kaynaklandığını anlamıştı. "Geciken bir öğle yemeği vaktindeyim, mideme daha fazla zil çaldırmamalıyım" diyerek mutfağın yolunu tuttu.

Yemeğin lezzeti, damak açısından da, yiyene fayda sağlanması açısından da çok önemlidir. O halde herkes en çok beğenilen yemekleri, en iyi ortaya koyan tariflerle yapar, böylece

her yemek aynı lezzette olur! Hayır durum öyle değil. Aynı yemeğin lezzeti yapan ele göre değişir, tarifi tuzuna kadar aynı olsa bile. Yemeği yapan kendi niyetini ve ruh halini de ister istemez katar yemeğin içine. Yemeği isteyerek ve özenerek hevesle yapıyorsanız, pozitif düşünceleriniz, yemeği karıştırırken ona o gözle bakmanız dahi yemeğin muhteviyatını değiştirecektir. Mutsuz, bezgin, isteksizce ya da sinirli bir ruh haliyle yemek yapıyorsanız, olumsuz düşüncelerinizle negatifleşen enerjiniz, yemeğe geçecektir.

Kendisi de işte bu duygularla, mutlu bir gün geçiriyor, iyi bir yemek hazırlayıp, hevesle pişiriyordu. Kendini bununla ödüllendiriyordu. Aç olmanın da etkisiyle yediği yemeğin lezzeti doyumsuz geliyordu ona. Tüm hücrelerine aynı tadın nüfûz ettiğine inanmaya başlamıştı. Yaşamak için ve ayakta kalmak için şüphesiz yemeliyiz. Yani yemek yemek bir mecburiyettir. Mecburiyetleri yerine getirirken insanoğlu zevk almaz. Yaptığı işi kendi isteğiyle yaparsa ancak zevk ya da lezzet alır. Peki, o halde yemek yeme mecburiyetimi yerine getirirken nasıl bu denli lezzet alabiliyorum?

Demek ki Rabbim, yemek yeme işinin biz insanlara eziyet olmaması için 'lezzet' denen şeyi yarattı. İçinde bizim için faydalı ve şifalı şeyler barındırdığını bilsek bile lezzeti olmasaydı, kırmızı sulu bir yiyeceği ya da yeşil bir otu yiyebilir miydik, ya da dişimizi kırabilecek sertlikteki şeyleri yemek için can atar mıydık? Kabukları elimize battığı halde, aklımıza geldiğinde 'olsa da yesek' der miydik?

Aynı şekilde kokular da lezzete eşlik etmesi için Rabbimizin, biz insanlar için yarattığı çok büyük bir lütuf değil midir? Bize zevk, istek ve iştah versin diye yarattığı nimetleri lezzet ve koku ile süslemiştir Yüce Allah. Bir portakalın kokusu nasıl da insanı cezbeder. Yazın kavunun, karpuzun kokuları... Çorbadaki nanenin, yemekteki kekiğin kokusu nasıl da iştah açıcıdır. Kokusuz, tatsız, lezzetsiz olsaydılar; ne onları yemek, ne

de pişirmek, çiğnemek ve öğütmek zahmetinde bulunmazdık. Yalnızca yaşamamıza yetecek kadarına eziyet görür gibi sıkıntı içinde katlanırdık.

Rabbimiz, biz insanlara dünyada çeşit çeşit, güzel, temiz, lezzetli yiyecek ve içecekler yaratmıştır. Bunların hepsi Allah'ın sonsuz lütfundandır ve bizlere gösterdiği merhametindendir. Belki insanlar, tek bir çeşit yiyecek ve içecekle de yaşayabilirlerdi ama Yüce Allah bizlere yüceliğini ve sanatını bu yolla da göstermiştir. Rengârenk meyveler, sebzeler, süt ve çeşit çeşit sular, etler, otlar...

Bu nimetlerin tümünün Allah'tan geldiğini bilmek, her sofraya oturuşta insana düşünmeyi ve şükretmeyi gerektirir. Renk koku ve lezzet üçgeninin ardındaki ihsanı ve ikramı görebilmeliyiz. Daha da ötesindeki 'Rezzak' ismini bilmeliyiz.

Hazırladığımız her sofra, pişirdiğimiz her yemek koskoca bir kâinat aslında! Sadece bir dilim ekmeğin yeryüzünde geçirdiği oluşum aşamalarını bir düşünsek... Önce toprağın içine atılan buğday, sonra filizlenen bir başak, olgunlaşması için güneşin onu sarıp sarmalaması. Oksijen temiz hava hatta rüzgâr... Hasat zamanı kuru kabuğundan ayrılması, öğütülüp un haline getirilmesi. Sonra su ile yoğrulup hamur olunca ateşlerde pişmesi. Sonunda buğdayın çok besleyici lezzetli bir ekmek olarak oraya çıkması. İşte kâinattaki yaratılmış tüm varlıkların işbirliği içinde olmasına küçücük bir örnek.

Yemeği bitmişti düşündüğü gibi aynen şükür gerekiyordu. Unutmadan hemen yemek duasını yaptı:

"Ey bizi nimetleriyle perverde eden Sultanımız!

Bize gösterdiğin numunelerin ve gölgelerin asıllarını, menbalarını göster. Ve bizi makarr-ı saltanatına celbet. Bizi bu çöllerde mahvettirme. Bizi huzuruna al. Bize merhamet et.

Burada bize tattırdığın leziz nimetlerini orada yedir. Bizi zeval ve teb'id ile tazib etme. Sana müştak ve müteşekkir şu mûtî raiyyetini başıboş bırakıp idam etme.

Ya Rab, kusurumuzu affet, bizi kendine kul kabul et. Emanetini kabzetmek zamanına kadar bizi emanette emin kıl.

Ruhumuzu cesedimize, kalbimizi nefsimize, aklımızı midemize hakim eyle. Lezzeti şükür için isteyen kullarından eyle.

Ya Rab, Resûl-u Ekrem Aleyhissalatü Vesselam'ın bereketi hürmetine bize ihsan ettiğin maddî ve manevî rızkımıza bereket ihsan et. Âmin!"[20]

[20] Bkz. Bediüzzaman Said Nursî, *Sözler*, "Onuncu Söz, Beşinci Suret," Söz Basım Yayın, 2012, s. 86.

SAAT 14:30

BEDENİ DOYURMAYI hiç unutmayız da, ruhu doyurmayı hep unutuveririz. Ruhumuzun da, gün ortası gıdasını, tıpkı midemiz gibi vermeliyiz. Peki, ruhun gıdası nedir? Ruha en güzel direnci 'secde' verir. Secdeden yorulana aynı gıdayı 'zikir' verir.

Ya Mukît, Sen bedenlere ve ruhlara gıdasını en güzel şekilde verensin.

Ey her eksiklikten münezzeh, Kuddûs olan Allahım.

Ey her şeyi yaratıp düzenleyen Bâri olan Allahım. Bana da işlerimde düzen ve kolaylık ver.

Ey her şeyden haberdar olan Hâbir, Allahım. Ey eşi benzeri olmayan Aziz Allahım.

Ey gönüllere esenlik veren, adı Selâm olan Allahım.

Ey doğru yolu gösterici, Reşîd olan Allahım. Tüm inananları doğru yolda sabit kıl.

Ey her şeyi sevgiyle yaratan Vedûd olan Allahım. Beni de çok sev. Bana, senin sevdiklerini sevdir. Bana benim sevdiğimi ve istediğimi değil, Senin sevdiğini ve istediğini ver. Bana da ikramda bulun. Ey herkesi ve her şeyi esirgeyen ve bağışlayan Erhamerrâhimîn. Sen her şeyi bilirsin.

Ey Alîm olan Allahım! Bize de bilmediklerimizi bildir.

Ya Hayyu, ya Kayyûm! Hayat Senden, ayakta durmak Sendendir.

Ey bizi yaratan Rabbimiz! Bu hayatı bize Sen verdin, bu kuvveti, ayakta durmayı Sen verdin. Varlığımız, yaşayışımız Senin elindedir. Sen varsın ki, biz varız. Bu koca kâinatta bir zerre bile değilim. Senin aşkın kalbimin her zerresine yerleşene dek...

Elini koydu kalbinin üzerine, o an kâinat kadar büyük ve geniş olduğunu hissetti. Ey kudret eli her şeyin üzerinde olan Allahım! Gücünle, kudretinle tecelli ediyorsun her bir şeyde. Sevgiyle yoğurup yarattığın kalbim, o tecelli ile cûşa geliyor. Küt küt atışları, ancak Sana doğru koşan ayak sesleridir yüreğimin...

Ey rahmeti gazabını aşan Rabbim! Rahmetin kadar merhamet et bana. Merhametin kadar yumuşat kalbimi. Ve genişlet. Genişlet ki aşkını daha çok yerleştireyim içime. Varsın Allahım varsın, birsin Allahım birsin!

Sensiz bir zerre bile değilim. Benzersiz güzelliğin kalbime öyle bir gelişle gelsin ki, 'ben' kendimden geçeyim. Zikretmek Yaradanı övmektir. O'nu dilimiz döndüğünce yüceltmektir.

Tüm bu zikirlerden sonra, son mırıldanışlarını söyledi, kendini yorgun hissetmişti:

"Ey Rabbim ben Senle başladım, Senle biterim.

Ey Rabbim ben Senle başlar, Senle biterim."

* * *

Peygamber Efendimiz aleyhissalâtu vesselam buyurdu ki:

"Ademoğlu, Azîz ve Celîl olan Allah'ı zikretmesinden başka Allah'ın azabından onu kurtaracak, daha efdal bir amel işlememiştir."

Zikrin faydaları ise şöyledir:

- Allah'a yakınlaştırır.
- Zikir, şeytanı uzaklaştırır.
- Azîz ve Celîl olan Rahmân'ı razı eder.
- Kalpteki gam ve kederi giderir. Kalbe ferah, sevinç ve genişlik verir.
- Kalbi ve vücudu kuvvetlendirir.
- Yüzü ve kalbi nurlandırır.
- Rızkı celbeder (çeker, çağırır).
- Zikredene; heybet, tatlı ve hoş bir sima verir.
- İslâm'ın ruhu olan Allah muhabbeti verir.
- Allah Teâlâ'nın, dua edeni anmasına vesile olur. Yüce Allah; "Beni zikredin ki Ben de sizi anayım"[21] buyurdu.
- Rabbinin heybetinden dolayı korku ve azametinden kalp ürpermesi verir.
- Zikir, kalbin ve ruhun gücü ve kuvvetidir.
- Kalbi günah pasından temizler, cilalandırır.
- Hata ve günahları döker. En büyük sevaplardandır.
- Zikir, kul ile Yüce Allah arasında ünsiyet meydana getirir.
- Kul, Yüce Allah ile zikrinde ünsiyet meydana getirdiği zaman, Yüce Allah şiddet anında kulunu tanır ve yardım eder.
- Dilin gıybet, koğuculuk, yalan söz, edepsiz konuşmalar ve boş sözler yerine, zikirle meşgul olmasına sebeptir.
- Zikir meclisleri, meleklerin meclisleridir. Boş sözlerin konuşulduğu ve gaflet meclisleri ise, şeytanların meclisleridir.
- Kıyamet gününde kulu pişmanlıktan kurtarır.
- Zikirle meşgul olmak, Allah Teâlâ'nın lütfu ve ihsanına sebeptir.

[21] Bakara sûresi, 2:152.

• Zikir ibadetlerin en üstünü ve efdâli olduğu halde, ibadetlerin en kolay olanıdır. Zikirden başka, her zaman ve her vaziyette yapılabilen bir amel yoktur.

• Zikirden dolayı verilen ilahî vergi ve lütuf, diğer amellere verilmemiştir.

• Allah Teâlâ'yı zikretmeye devam etmek, kulu dünya ve ahiret hayatında, Allah'ı unutması sebebiyle olan şekâvetten emin kılar.

• Zikir dünya hayatında, kabirde, ahiret hayatında ve sırat köprüsü üzerinde zikredenin önünden giden bir nurdur.

• Kalpte öyle bir gedik ve boşluk vardır ki, zikrullahtan başka hiçbir şey onu dolduramaz.

• Zikir dağınık olanı toplar, toplu olanı dağıtır; uzağı yakınlaştırır, yakını uzaklaştırır. Kulun kalbinde ve iradesinde, önem verdiği ve azmettiği şeylerden ayrı olanı birleştirir. Toplanmış olan sıkıntı, keder ve üzüntülerini dağıtır. Yapmaya niyetlendiği ve isteklerinin olmamasından dolayı meydana gelen pişmanlıklarını giderir. Şeytanın ordusunu dağıtır. Uzak olanı yaklaştırdığına gelince, o ahirettir. Yakın olanı uzaklaştırdığı ise, o dünyadır.

• Zikreden, Zikredilene (Yüce Allah'a) yakındır. Zikrettiği, onunla beraberdir. Bu beraberlik klasik ve herkesi kuşatan bir beraberlik değildir. O, Yüce Allah'a kurbiyet, velayet, muhabbet, nusret ve vasıl olmak beraberliğidir.

• Zikir, şükrün başıdır. O'nu zikretmeyen, şükretmemiştir.

• Kalbin katılığını ancak zikir eritir.

• Zikir, Allah Teâlâ ile dostluğun başı ve temelidir. Gaflet ise, Allah düşmanlığının başı ve temelidir.

• Kim ki daha dünyada iken cennet bahçelerinde oturmak isterse, zikir yapılan meclislerde otursun. Muhakkak ki (zikir meclisi) cennet bahçeleridir. Ayrıca zikir meclisleri, meleklerin bulunduğu meclislerdir. Meleklerin başka meclisleri bulunmaz.

• Allah Teâlâ meleklerine, zikredenlerle övünür.

• Allah Teâlâ'yı zikretmek, ibadete en büyük yardımcıdır. Zikir, ibadet yapmayı kula sevdirir, kolaylaştırır ve lezzet verir.

• Zikrullah, kalbe gelen bütün dünyevî korkuları giderir ve emin kılar.

• Zikir, daha önce yapmaya takatinin yetmediği işleri yapmak için, zakire güç verir.

• Allah'ı çokça zikredenler, ahiret yolcuları arasında en önde olanlardır.

• Zikir, Allah Teâlâ'nın kulunun sadıklardan olduğunu tasdik etmesine bir sebeptir. Sadıklarla birlikte haşrolacağı ümid edilir.

• Cennet evleri zikirle inşa edilir. Zikreden, zikrini bırakınca, melekler de inşa etmeyi bırakır.

• Zikir, kul ile cehennem arasında bir seddir.

• Zikrullah zoru kolaylaştırır, fakiri zengin eder ve meşakkatleri hafifletir.

• Melekler, günahına tevbe eden kimsenin tevbe ettiği gibi, zikreden için istiğfar eder.

• Her dağ ve her tepe, üzerinde Allah'ı zikreden kimseyle övünür ve sevinç duyarlar.

• Zikirde, hiçbir salih amelde benzeri olmayan, bir tat ve lezzet vardır.

Dört büyük halifeden Hz. Ömer'in oğlu olan, Abdullah bin Ömer; "İman edenlerin, Allah'ın zikirleriyle kalplerinin huşû içinde yumuşaması zamanı gelmedi mi?.."[22] âyetini okurken hüngür hüngür ağlardı.

[22] Bkz. Hadîd sûresi, 57:16.

SAAT 15:00

KİTAP OKUNMAYAN BİR GÜN eksik bir gündür. Her fırsatta insan bir şeyler okumalı. Eğer okumak için boş zamanları beklerse, akşam olduğunu görür de, iki satır yazıyı göremez insan. Çünkü 'boş zaman' diye bir şey yaratmamıştır Yüce Rabbimiz. Boş zamanı olan insan yoktur. Zamanı boşa geçiren insan vardır. İşte günün ortası... Okumalıyız ki bilelim.

Kitaplığının en karışık rafı dergilerin bulunduğu raftı. Kitap dışında özellikle kısa yazılar okuyarak, zamanı değerlendirmek istediğinde, rastgele bir dergi seçer, yazıyı bitirir ve yerinden öyle kalkardı. Dergi sayfalarını karıştırırken "İnsan" başlığı dikkatini çekti. Okumaya başladı:

> *"Bir insan olarak kendimizi sorgulamamız, insanî ve anlamlı bir davranıştır. Sosyal yaşamın çoraklaştığı, insan ilişkilerinin ve iletişimin iyice zayıfladığı, neredeyse alışkanlıkların*

inancın yerine geçtiği, makam-mevkilerin, paranın ve gücün 'İnsan'dan önce geldiği dünya ortamında bu sorgulamaları yapmak ve düşünmek, yapılacak en akıllıca şey olsa gerek.

İnsan için hayatı kazanmak, yaşamak için çok önemlidir, fakat onu anlamlandıramazsa araçlar amaç olur. Amaçsız kalmış bir hayatsa, kişiyi adresi belli olmayan yerlere savurur. 'İnsan olmayı' iyi anlamalıyız. Kafamızdaki verilerin sağlıklılık derecesini iyi ölçmeliyiz. Ölçülerimiz yanlış olduğu zaman ölçümlerimizde yanlış olur. En sağlam ölçümüz Kur'ân-ı Kerim olmalıdır. Eğer zihinsel ve duygusal dünyamızda doğru ve anlamlı bilgiler yoksa aklımızda duygularımızda bundan yanlış etkilenecektir. Hislerini hiçbir zaman hafife almamalı insan. Çünkü duyguları zamanla düşünceye dönüşecektir. Düşüncelerse zihni iyice kuşatınca, mevcut inançlarını zorlamaya başlar. Yanlış düşünceler, insanı yanlış inanca götürür.

Ruh, bedenin sultanıdır. Fakat nedense bir türlü çözemeyiz; çirkin düşünceleri bize telkin eden nefis, bedenimizi tam bir sultan gibi yönetmektedir. Öyle olacak ki bizler, nefsin doymasıyla, ruhun tatmin olmasını birbirine karıştırıyoruz. Nefis şer ile beslenir. Şer ise ruhu yaralar. Nefis büyüklenmekten hoşlanır. Ruh ise tevazu ister. Nefsin gözü eğlencededir, ruh ise çalışmayı ve çabayı arar. Ve nihayetinde nefis, fani eşyanın kölesidir. Ruh ise bekâyı özler. İmtihan gerçeği bize nefis ve ruhun beraberliğinde 'insan'lığımızı sürdürmemizi öğretir. İş ki bu ikisinin yerini iyi bilip onları hak etmedikleri mevkiye koymamaktır."

SAAT 15:15

YALNIZ YAŞIYORSA İNSAN ya da bazen evde yalnız kalmak durumunda oluyorsa (benim gibi) hem iç işlerden hem de dış işlerden sorumlu oluyor. Bizim evde haftalık ihtiyaçlar, ailece çıkılan alışverişlerle halledilir. Bu hafta sonu ailem evde olmadığı için iş başa düşüyor. Şöyle en lüzumlu olanlarından başlayarak bir ihtiyaç listesi yapmalı... Aksi halde, ihtiyaç dışında alınan ve eve dâhil edilen her şey manevi açıdan, her eşya da maddi açıdan sırta yük olur. Anlam veremediğimiz birçok sıkıntımızın asıl sebebi gereksiz eşyalarımızdır da bunun farkında değiliz. Hafiflememize engeldirler, sade ve huzurlu yaşamamıza engel olup, lüzumsuz ağırlık yaparlar...

Yalnız kalmak zihnimin çenesini düşürdü galiba. Alışveriş listesi hazırlarken beynim nerelere gitti yine, diyerek gülümsedi kendi kendine. Düşünceleri onu umursamazca kaldığı yerden konuşmaya devam ediyordu: Alışveriş yapmak için,

en uzak, en gösterişli yerleri seçmeye gerek yok. Herkesin ikamet ettiği yere yakın, kendi tercihlerine en uygun olan yerden alışveriş yapması gerekir diye düşünüyorum. Bence komşuluk ilişkilerinin içine, esnaf müşteri ilişkileri de dâhil olmalı. Son zamanlarda hemen her semte bir koca alışveriş merkezinin açılmış olması hem mahalle aralarındaki dükkânları, bakkalları tehdit ediyor; hem de insanların en az bir ihtiyaç için bile kocaman AVM'lerde gezerken farkında olmadan zaman israfı yapmalarına sebep oluyor. Ama ben yine de en çok mahallemizdeki mağaza sahiplerine üzülüyorum. Eskisi kadar müşterilerin uğramadığını söyler oldular. Geçenlerde köşedeki aktar amca da şikâyet etmişti. Akşamın serinliğinde cadde boyunca yürüyüşe çıkanlara satış yaptığını ama artık insanların gezmek için ferah caddeleri değil, kapalı AVM alanlarını tercih ettiğini söylüyordu.

Kendisi de bu yoğun düşüncelerle işte caddeye varmıştı bile. Yoluna ilk molayı, en yakındaki mini markette vermişti. Ekmek, peynir, yoğurt, deterjan alarak alışverişini bitirmişti. Aklına değişik bir şeyler pişirmek ve ailesine sürpriz yapmak geldi. Zaman daralıyordu, "Çabuk pişecek bir şey yapmalıyım" dedi. Aklına kek yapmak geldi. Hem sevilerek yenir, hem de pişmesi çabuk. Geri dönüp kek için malzemeler alarak evin yolunu tutmuştu ki, aktar amcayı kapının önünde gördü. Selam verip içeri girdi. Bitkisel bir el sabunu alarak hayırlı işler diledi ve çıktı. Ellerindeki torbalar kollarını zorladıkça, sorumluluk sahibi olmanın, her işi idare emenin ve hatta anne-baba olmanın ne kadar zor olduğunu düşünmeye başlamıştı...

Ailesinin şehir dışına çıkmasıyla, evde yalnız kalmasını fırsata çevirmişti. Birçok konuda tecrübe kazandığını hissedip, mutlu oluyordu. "İyi ki bu birkaç günü tecrübe edebiliyorum, zira annemin sürekli evde oluşu ve tüm görevleri üstlenişi beni bir çok sorumluluk almaktan uzak tutuyordu" derken ani bir fren sesiyle irkildi. Başını kaldırdığında gördüğü ilk şey

caddedeki tüm insanların aynı yöne doğru koştuğuydu. Korkmuş ve şaşırmıştı. Bir araç, aniden caddeye fırlayan bir çocuğa çarpmıştı. Kaza mahalline gitmekle gitmemek arasında karar verememişti. Gitse neye faydası olacaktı? Gitmese merak edecekti. Faydasız kalabalıklara kızan, kendisi değil miydi? Gitmemeye karar verdi. Kalabalık oluşturan seyirci mi olacaktı ki? Böylesine üzücü bir olaya, arkasını dönüp gitmek de ona, duyarsızlıkmış gibi geldi. Kalabalıktan yükselen seslerden, çocuğa bir şey olup olmadığını anlamaya çalışıyordu, ama çocukta kabahati bulanların "Ambulans çağırıldı mı?" diye bağıranların, şoföre bağıranların sesleri yükseldi. Kalabalıkların arasından ağlayan bir kadını kaldırıma doğru çıkardıklarını gördü. Sanki onu tanıyordu. Kadının yüzü gözünde netleşip iyice yaklaşınca, onu tanıdığına emin olmuştu. Bir zamanlar aynı apartmanda oturdukları komşusuydu. Araba eski komşularının çocuğuna çarpmıştı, fakat şükür ki yalnızca yere düşüp darp almıştı. Yanına giderek sadece "Geçmiş olsun" diyebildim. Kazanın her türlüsü kötüydü.

Canı sıkkın bir şekilde eve dönmüştü. Ellerindeki poşetleri kapının yanına bırakıverdi. "Hayat aslında birbirimize bir varmış, bir yokmuş oyununu oynamaktır" dedi. Aklına şehir dışında olan ailesi geldi. Endişelenmiş, canı iyiden iyiye sıkılmıştı. "Bir an önce gelseler" diye söylendi.

Evde yalnızdı ve tesellinin aranacağı adres belliydi. Düşünceleri, sıkılan ruhunun imdadına yetişti: "Gevşemeyin, üzülmeyin. Eğer mü'minseniz üstün gelecek olan sizsiniz"[23] cümlesini tekrarlıyordu.

Henüz beş dakika olmuştu saate bakalı... Yeniden bakmak için bu sefer de, cep telefonunu eline aldı. En son saate baktığından beri henüz beş dakika geçmiş olduğunu gördü. Ekrandaki mesaj sembolü dikkatini çekmişti. Anlaşılan alışveriştey-

[23] Âl-i İmrân sûresi, 3:139.

ken mesaj gelmişti ve o telefonun sesini duymamıştı. Tahmin ettiği üzere ailesi, iyi olduklarını ve akşama evde olmak üzere yola çıktıklarını bildiriyorlardı mesajda. Şükür ki iyilerdi. Birkaç saat önce şahit olduğu kazadan sonra ailesi hakkında kapıldığı yersiz endişeleri, yerini ferahlığa bırakmıştı. "İşte hayat böyle; bazen korkutur, bazen feraha çıkarır insanı. Bazen güldürür, bazen hüzünlendirir" derken, adımları bilgisayar masasına doğru ilerliyordu...

* * *

Evde tek başına neredeyse her yönüyle hayatı tecrübe ediyordu. Biraz da sanal dünyaya bakmak istedi. Zaman zaman internete girer istediği konuyu araştırır, gereken kişilere bazı okuduğu yazı ve haberleri e-posta gönderir, kendisine gelenleri okur, gereksiz yere zaman harcamadan kapatırdı. Yine öyle yapacaktı.

İletişim kurmanın ve haberleşmenin günümüzde en önemli yoluydu internet. Bu nimeti de yerinde kullanarak şükrünü vermeli idi. Her gün e-postalarını açışında bunun bir kez daha farkına varıyordu. Uzaklara gitmeden uzaklardan haber alabiliyor, oturduğu yerden dünyanın öbür ucunda olan gelişmelerden haberdar olabiliyordu.

Oysa bir zamanlar iletişim ancak gidebildiğin yerler ve görüşebildiğin kişilerden ibaretti. Sen gidersen haberini götürür, biri gelip de sana haber vermeden hiçbir şeyi haber alamazdın. Günümüze varıncaya kadar uzunca bir dönem sadece telgraf mucizesi ile iletişim kurulabilmiş insanoğlu. O zamanlar en uzakları yakına getiriveren ulaşılamayan diyarlardan haber uçuran mucize bir icatmış. Şimdi ise o günlere, zamanımızın şartlarından bakınca telgraf bir yoksunluk gibi geliyor. Haksızlık ve zamane şımarıklığı yapmamak gerekir. Zira telgraf haberleşmeleriyle ne savaşlar kazanılmıştır. Her dönemin teknolojisi kendine göre en etkili iletişim aracıdır. Sonrasın-

da mektuplar ve diğer icatlar birbiri ardına insanlığa armağan olarak sunuluyor.

Sonradan telefonun icat edilmesiyle de insanlar gurbetteki hasretliklerine sıcacık muhabbetlerle kavuşmuşlar. Muhabbetten kasıt saatlerce sohbet etmek değil elbet. İlk zamanlar sadece önemli konuşmalar yapılırmış, çünkü çok az sayıda telefon yeterliymiş. Acil görüşmeler denilen görüşmeler yani. Diyecekler denilip kapatılırmış telefon, bugünkü gibi pantolonun her cebinden ayrı bir telefona cevap vermezmiş insanlar. Bir telefon birkaç haneye, hatta mahalleye yetermiş eskiden. Telefon defterlerinde, numaranın yanında "bizim kızın komşusu" yazarmış. Komşunun telefonunu arayarak sevdiklerine ulaşabilmek bile lüksmüş. Yeter ki ulaşılabilsin. Şimdi ise, internet sayesinde telefonların her türlüsü tarihe gömüldü, görüntülü konuşmalar gerçekleştirilmekte.

Aslına bakılacak olursa yokluk ve bazı şeylerden yoksunluk, insan ilişkilerini kuvvetlendiren bir unsur olarak karşımıza çıkıyor. Ortak bir iletişim aracı diye bir şey oluyor insanlar arasında. Bu sayede diyaloglar kuruluyor. Bir telefon görüşmesini beklerken de insanlar dertleşiyordu. Şimdi ise ortak kullanıma ihtiyaç duymayacak kadar bol ve yaygın her şey. Teknoloji sayesinde cihazlar arttıkça insan ilişkileri azalmış. Bu durum imkânların genişlemesi ve rahatlık gibi görülse de, aslında insanların paylaşmayı unutarak birbirinden kopmalarına sebep oluyor. Ve insan yalnızlaşıyor.

Aklından bu düşünceler geçerken çok sevdiği, gurbette olan arkadaşından e-posta geldiğini görünce sevinmişti. "Hem de birkaç saat önce göndermiş" dedi. Ne harika bir şeydi bu, sanki kilometrelerce uzaktaki arkadaşı evine bizzat gelmiş ve mektubunu kapıya sıkıştırıp gitmiş gibiydi. Heyecanla okumaya başladı.

"Canım arkadaşım. Seni yazın sıcağı, kışın soğuğu kadar çok özledim. Yolların düşmedi mi hiç bizim illere? Gözümde

tüter oldunuz hepiniz ama en çok da sen. Grupça yaptığımız sohbetleri, paylaştığımız kitapları, dergileri özledim. Grup bensiz devam ediyor değil mi? Sakın kopmayın birbirinizden. İnsan gurbette olunca anlıyor dostun ve ailenin kıymetini. Arada beni de anın ki, sohbetlerinizin feyzi, dualarınızın bereketi bana da ulaşsın. Geçenlerde burada biriyle tanıştım ve kısa sürede arkadaşlık kurabildik. Biliyorsun burada, İstanbul'daki kültürel ortamları bulamayacağımdan dolayı üzülüyordum. Ama yanılmışım. İlçeyi gezerken bir binanın üzerinde 'kültür evi' yazılı tabela dikkatimi çekti. Merak edip heyecanla içeri girdiğimde gördüğüm manzara beni çok duygulandırdı. Burası bilgisayarlar ve internetle modernize edilmiş bir kütüphaneydi. Sana da buradan e-posta yazabiliyorum. İşte arkadaşımla da burada tanıştık. Burası o kadar güzel bir yer ki, herkes kitaba acıkmışçasına başını gömmüş okuyor. Masaların çoğu çocuklar ve gençlerle dolu. Okumayı teşvik etmek için buraya üye olan çocuklara her geldiklerinde diş macunu ve sabun hediye ediliyor. Zaten giriş kapısının üzerinde 'sağlık ve kültür hayatın iki temel öğesidir' yazılı bir çerçeve asılı. Bu kapıdan girenler, bu iki öğenin talibi olarak içeri giriyorlar. Aradığım birçok kitabı raflar arasında bulabiliyorum. Artık beni gurbette mutlu eden mekânım burası olacak. Ve yeni arkadaşım benimle çok güzel bir yazıyı paylaştı. 'Seversin diye düşünüyorum, sen de oku' dedi. Hem okudum hem de beraber yaptığımız okuma programları canlandı zihnimde. Hemen sana elektronik posta aracılığıyla göndermek istedim. Herkese benden çok selamlar söyle. En yakın zamanda İstanbul'a gelmek ümidi ile. Hayırla kal."

Zaman bizi biriktirir.

"Biz insanlar dünyaya geldiğimiz fıtrat üzere yaşar ve kazandığımız tecrübelerin, deneyimlerin bir toplamı olarak devam ederiz hayata. Kazandığımız tecrübelerin bazıları iyi bazıları kötüdür. Yani zahiren öyle görünür. Bizler kul olarak çok sonraları anlarız yaşadığımız olayların başımıza gelen şeylerin sebeb-i hikmetini. İyiliğini ya da kötülüğünü... Bazıları sadece imtihan içindir ama ne olursa olsun hepsinin sonucunda biz, tecrübelenir pişeriz!

Bir gün gelir şunu fark ederiz ki; yaşadığımız her şey bi-

zi (kendimizi) oluşturmuştur. Bizi biriktirmiştir. Şu anda var olan biz, yaşadığımız biz ve birazda olmayı hedeflediğimiz bizdir aslında.

Dünya hayatı için olaylara tecrübe ile bakmak olgunlukla karşılamak ne kadar önemli ise ahiret için de birikim yapmak kulluğu olgunluğa eriştirmek o kadar önemlidir. Bu dünyada tecrübeyle ekilen tohumların olgunlukla meyve vermesidir, ahirette 'istediğimiz biz'i oluşturacak olan. O halde kendimiz ve baki geleceğimiz için yapılacak şey şudur diyebiliriz: Değiştirip geliştirebileceğimiz her şey için kararlı olmak ve bir an önce ilk adımı atmak. Hayatımızla ilgili elimizden gelmeyen şeylerle boşa zaman harcamamak. Elimizdeki tek zenginliğin zaman yani şu an, olduğunu unutmayarak yapmak istediğimiz hayırlı işleri bugün yapmak.

Ben, önce kendimle ilgili değiştirmek istediğim şeylerin önce bir listesini yapmalıyım; her ay bir tanesini seçip, uygulamaya koymalıyım. Sonra bunu hayatıma geçirebildiğim için kendimi tebrik edip, o listeden üzerini çizmeliyim. Sıradaki gelsin diyerek gülümsemeli bu arada yaşantımdaki kaliteyi görmeliyim. Tüm bunları yaparken kendimi çok fazla sıkıştırmamalı ama azmimi de hafife almamalıyım. Bir bir ilerlemeliyim, yaptıklarımı hazmederek.

Elbette her şeyi en iyi yapamayabilirim. Kesin sonuç alacağımı garanti edemem ama şunun için söz verebilirim: Ertelemeyeceğim, çabalayacağım; bir günümün diğer günlerime eşit olmaması için uğraşacağım. Bileceğim ki ben kendimi iyileştirir ve geliştirirsem bundan insanlar etkilenecektir. Evet tüm insanlık tarihini etkileyemem belki ama bana yakın olanlar, hayatımda etkileşim içinde olduğum kişiler değişecektir. Bir iyilikten birçok şey etkilenecektir. Bir gülümsemenin etkisi bile hemen diğer yüzlere yansır. Ruhlara yansır. Verilen bir selamın selameti de girilen ortamı etkiler. İşte bu yüzdendir, bir gülümseme sadaka yerine geçer ve selamı aranızda yayınız emri ile de muhatabız.

Tüm bunlar, bize biçilen zaman—ömür—içinde en küçük "an"ları dahi değerlendirme çabalarıdır. Boş geçirilecek bir anımız bile yoktur. Zamanımızı, "biz"i bu dünyaya ve ahrete iyi biriktirebilmek için en iyi şekilde planlayarak yaşamamız gerekmektedir."

Okuduğu bu mesajı çok beğenmiş arkadaşlarıyla paylaşmak üzere bilgisayarındaki klasörüne saklamıştı. Yaşadığı bu kararlı günün önemine binaen hazırlanmış gibiydi. Bu tevafuk olsa olsa, o gün hayatıyla ilgili aldığı doğru kararlara Rabbinin destek verdiğini gösteren bir işaret olmalıydı. Gününü, gelecekteki tüm hayatını Allah'ın rızasına uygun şekilde geçirmenin yollarını arayarak geçirmesi, kendisine böyle yol gösteren bir e-posta alması, tevafukların en güzeliydi.

İyice ferahlamıştı gönlü. "Şükür Sana, gönlüme inşirah veren Rabbim" derken dudakları bilgisayarı huzurla kapatıyordu. Şöyle dua etmeyi de unutmamıştı: "İnşallah birçok insan teknolojiyi suistimal etmeden kullanıyordur, özellikle genç beyinler internetin tuzaklarına düşmüyordur. Çünkü teknoloji çok etkili bir güç. Herkes her şeyi bu güç aracılığıyla ve kolaylıkla dünyanın en ücra köşesine yayabilir."

Düşünceler denizinde yüzüyor gibiydi. Aklına geçenlerde bir dergide okuduğu Edmund Burke'nin manalı bir sözü gelmişti: "Güç ne kadar büyükse kötüye kullanılmasının tehlikesi de o kadar fazladır."

SAAT 16:20

KAPININ YANINA GELİŞİGÜZEL bırakıverdiği alışveriş paketlerini yerlerine özenle yerleştirdi. Ailesini güzel bir kek yaparak karşılayacaktı. Mutfağa girip kolları sıvadı. Artık her şey çok kolaydı. Mutfakta elektronik olmayan bir alet yok gibiydi. Buzdolabı biz insanların yiyecekleri bozulmasın diye otomatik soğuturken, fırın ve ocak da ısıtıp, pişiriyordu. Dünya ve onun içindeki her şey biz insanların hizmetine verilmişti. Bize düşen sadece onların düğmesine basmak oluyordu çoğu zaman. Bunun için "Yapılamayacak hiçbir iş yoktur" diye düşündü. Kendisine daha bir güveni gelmişti. Belki de o ileride, harika bir ev hanımı olabilirdi. Neden olmasın ki?

Kekin malzemelerini karıştıran robotun dönüş ahengine dalmıştı. Sonradan masanın üzerinde duran ceviz tabağına takıldı gözleri. "Cevizli kek neden olmasın?" dedi. Annesi ne

kadarda seviyordu cevizi. Onun için güzel bir sürpriz olacaktı bu. Annesi kahvaltılarda ceviz yerken ne kadar faydalı olduğundan bahsederdi. Hepsi bir bir nasıl da aklına geliyordu şimdi. İlgilenmiyormuş gibi görünse de aklında kalmıştı annesinin sözleri: "Ceviz; zihni kuvvetlendirir, vücudu dinlendirir. Kanı temizler. Tüm kabuklu yemişler gibi şifa kaynağıdır. Protein ve vitamin bakımından zengindir. Çocukların gelişiminde yardımcı olur. Kalp ve damar hastalıklarına karşı koruyucudur. Sağlık eşittir ceviz." Cevizle ilgili ne de çok şey biliyordu annesi.

Fırından güzel kokular gelmeye başlamıştı ki, telefonun çalmasıyla içeriye koşar adımlarla ilerledi. Her nedense ailesinden bir telefon alacakmış gibi hissetti, ama telefondaki sesi duyunca yanıldığını anladı. Telefondaki ses buluşmaya gelemeyen arkadaşıydı. Önce kırgın bir sesle konuştuğunu kendisi de fark etti, fakat gelemeyiş sebebini öğrenince 'kısmet' diyerek sözü tatlıya bağladı. Arkadaşı o gün bir yakınına davetliydi. Fakat aklında, bir gün sonra olduğu kalmıştı. Bu zannı üzere de kendisi ile önceden randevulaşmıştı. Evden çıkmak üzereyken kendisini araçla almaya gelenleri görünce şaşırır ve itiraz edemeden onlarla gider... Ve kendisini affettirmiştir arkadaşı.

İslâm, inanan herkese davranış modelleri sunar ve daima affediciliği nezaketi öğütler. Bizlere de uymak ve uygulamak düşer.

İbret olmaz bize, her gün okuruz ezber de!
Yoksa bir maksat aranmaz mı bu ayetlerde?

Lafzı muhkem yalnız, anlaşılan, Kurân'ın:
Çünkü kaydında değil, hiçbirimiz mananın:

Ya açar Nazm-ı Celîl'in, bakarız yaprağına
Yahut üfler geçeriz bir ölünün toprağına.

İnmemiştir hele Kur'an, bunu hakkıyla bilin,
Ne mezarlıkta okunmak, ne de fal bakmak için!

(Mehmet Âkif Ersoy)

SAAT 17:10

İKİNDİ ZAMANIYDI. Mutfakta kek pişirirken ya da arkadaşıyla telefonda konuşurken ezanı duyamamıştı. Abdest almak için banyoya yönelmişti ki çalan kapı ziliyle yüreği bir kez daha hopladı. Ailesi bu saatte gelmiş olamazdı, bunun için daha çok zaman vardı. Kimseyi de beklemiyordu. "Hayırdır inşaallah" diyerek kapıya yaklaştı. Kapının dürbününden bakınca içi rahatladı. Gelen, alt komşuları Nuray teyzeydi, ve annesinin de samimi arkadaşıydı. Aralarındaki yaş farkı onların iyi anlaşmalarına hiç de engel değildi. Hemen her konuda hemfikir olurlar birçok şeyi beraberce hallederlerdi. Annesi ondan bahsederken "Nuray harika bir kadın" derdi.

Nuray teyze, annelerinin evde olmadığını biliyordu:

– Hoş geldin Nuray teyze, dedi. Beraberce misafir salonuna geçtiler. Hal hatır sorduktan sonra "İkindi namazımı kılmamıştım, izin verirsen hemen kılayım" dedi.

– Tabi ne demek, geciktirme namazını. Ben gelmekte çok acele ettim galiba, kusura bakma. Namazı bitirir bitirmez çıktım size.

Namaz için yan odaya geçip, kısa süre sonra elinde iki tabakla Nuray teyzenin yanına geri döndü.

– Allah kabul etsin canım. Sizin gibi gencecik yaşta namaz alışkanlığı olanlar adına çok seviniyorum. Bir de senin gibi namazı geciktirmemek hassasiyetini gözetenlere bayılıyorum.

– Teşekkür ederim Nuray teyze. Kek yapmıştım, belki de kokusu sizin kata kadar ulaştı? Diyerek şakayla geliş sebebini merak ettiğini belli etti.

– Ellerine sağlık canım. Ne maharetli olduğunu bilirim ben senin, ama inan kokusu bize kadar gelmemişti.

Gülüştüler.

– Annenler gelecekler mi bugün?

– Evet, Nuray teyze Allah'ın izniyle artık gelmek üzereler.

– Niye geldiğimi merak ettiğini biliyorum. Biliyorsun ki, annenle hep yardımlaşırız. Ben bu sefer, senden yardım istemeye geldim, ama bu yardım farklı. Tamamen senin işine yarayacak bir yardım bu.

– Dur Nuray teyze, epey bir karışık mesele sanırım. Ben çayı demleyeyim. Kekin yanında iyi gider. Hem konuşur, hem de çayımızı yudumlarız.

Kısa sürede çayın buram buram kokusu, ince belli cam bardaklara doldurulunca tüm eve yayılmıştı. Elindeki tepsiyle hafifçe eğilerek, "Buyurun" dedi. Çaylarını yudumlarken konunun da ne olduğunu anlamıştı: Yetim çocukların okumasına yardım eden bir vakıfta kermes düzenlenmekteydi. Nuray teyze kendisi de günlerdir bunun için çabalamaktaydı ama biraz sıkıntılıydı. Beklenen miktarda ürün gelmemişti ellerine. O çocuklar için yapacak daha çok şey olmalıydı.

– Rabbimiz bize kendi ihtiyaçlarımızı görecek maddi manevi güç verdiyse, biz de onun şükrü olarak muhtaçlara yar-

dım etmeliyiz. Maalesef biz Müslümanlar bu konularda olması gerektiği kadar duyarlı değiliz. Birçok konuda ayrılığa düşebiliyoruz, birleşmemiz gerekirken.

Nuray teyze ellerini tutarak ve samimiyetle gözlerine bakarak, "Elinden ne gelirse güzel kızım" diyerek devam ediyordu sözlerine...

– Özellikle gençlerden yardım istiyorum ki, okuma konusunda onlar daha duyarlılar. Gençlerin hazırladığı ve bağışladığı her şey çok bereketli oluyor. Onlar severek ve ihlâsla yapıyorlar bunu. Yaptıkları her şeye heyecanlarını da katıyorlar. Bu da hayır işine fazlasıyla yansıyor. İşte bu yüzden annenlerin gelmesini bekleyemedim. Bizzat senden yardım istemeye geldim.

– 17:00 çayının bu kadar güzel bir muhabbetle ve hayırla birlikte daha da lezzetli geçeceğini tahmin edemezdim. Tabii ki elimden geleni yaparım. Söz konusu muhtaçlara yardım olunca, yetimlerin okuyabilmesi için el becerilerimi konuşturur, yapabileceklerimin en iyisini yaparım.

"Müslüman müslümanın kardeşidir. Ona zulmetmez, onu (düşmanına) teslim etmez. Kim, (mümin) kardeşinin bir ihtiyacını giderirse Allah da onun bir ihtiyacını giderir. Kim, bir müslümanı bir sıkıntıdan kurtarırsa, bu sebeple Allah da onu kıyamet günü sıkıntılarının birinden kurtarır. Kim bir müslümanı(n kusurunu) örterse, Allah da kıyamet günü onu(n kusurunu) örter."[24]

– Senden böyle bir cevap alacağıma emindim zaten. Allah şimdiden hayrını kabul etsin.

– Âmin. Hayata hayat verecek şeylerle uğraşmalı insan. Bundan daha güzel yaşama sevinci mi olur? Hatta arkadaşlarıma da söyleyeyim, kimin gücü neye ve ne şekilde yetiyorsa öyle destek olsun. Değişik el sanatlarıyla ilgilenenler var ara-

[24] Buhârî, Mezâlim 3; Müslim, Birr 58.

larında, katkıları olur sanıyorum. Onlar da hayata anlam katsınlar Nuray teyzecim, benim alışkanlığımdır. Her namazın ardından bir sûre okurum. Her ikindi namazının ardından Nebe' sûresini okurum. Abdestimi unutmadan okusam sen de dinler misin acaba?

– Tabii ki, dinlemez olur muyum hiç. Benim de günüm Kur'ân'sız geçmemiş olur hem. Sayende Kur'ân-ı Kerim'i dinlemek farzını da yerine getirmiş olurum.

Her zamanki gibi özenle başını örtüp, eline cüz'ü aldı. İkindi ışıklarına karıştı sakin sesi: Bismillâhirrahmânirrahîm. Amme yetesâelûn... "Rahman ve Rahîm olan Allah'ın adıyla başlarım. Birbirlerine neyi soruyorlar? İnanıp inanmakta ayrılığa düştükleri büyük haberi mi? Hayır, anlayacaklar!.."

Nuray teyze dinlediği Kur'ân-ı Kerim'den çok hoşlanmıştı.

– Sana, hem çay hem kek hem de Kur'ân ziyafetin için çok teşekkür ederim kızım.

SAAT 18:00

NURAY TEYZENİN ARDINDAN, içeri geçti koltuğa uzandı. Bedenini yorgun hissetti. Yorgunluğu, okuduğu Kur'ân'ın verdiği rahatlamayla birleşince, üzerinde bir uyku hali hissetti. Saate baktı ama bunun bir rehavet olabileceği aklına geldi. Koltuğa uzanarak sadece bedenini dinlendirecekti, uyumamalıydı. Çünkü ikindi vaktinden sonra uyumak sakıncalıydı. İkindi sonrasında uyumanın adı 'feylule' idi. İkindi namazından sonra akşama kadarki tüm zaman dilimindeki uyku, ömrün noksaniyetine sebepti. Bu vakitlerde uyanık olmak, güzel şeylerle meşgul olmak sünnettir. Ancak bu vakitte uyuyan kimse bu sevaptan ve bereketten mahrum kalır.

İkindi namazından sonra güneş tamamen batıncaya kadar geçen zaman dilimi keza birçok iş kolu için en verimli zaman dilimidir. Bu saatte uyumak rızkı da, ömrü de noksanlaştırır. İnsanın günün verimini muhasebe edeceği, ölçüp tartacağı,

yarınki gün için yeni plânlar yapacağı, hayat için yeni moral ve motivasyon bulacağı bu zaman diliminde uyumak insanı bütün bu neticelerden genellikle mahrum bırakır. Şüphesiz bu durumun özel istisnası vardır. Mesela, günboyu aralıksız yoğun bir çalışma gösterip akşamdan sonra gecenin bir vaktine kadar yeniden yoğun bir çalışmaya girecek birisi için, eğer bu vakitte biraz boşluk söz konusu olursa, kişinin bir miktar dinlenmek için uyumasında dinen bir sakınca olmaz.

* * *

Canı sıkıldı. Ailesi hâlâ gelmemişti. "Artık gelseler de, vesveseli düşüncelerden kurtulsam" diye düşündü. Alışveriş için dışarı çıktığında gördüğü trafik kazası epey canını sıkmıştı. Aklında "Bir an önce sağ salim gelseler" cümlesi dolaşıp duruyordu. Sonra şeytanı, düşüncelerden uzaklaştırmanın en iyi yolu olan, besmeleyi birkaç kez seslice söyleyip, her zaman yaptığı gibi kendisine telkin verdi: "Miskin miskin oturup oflama!"

Uzun zamandır ihmal ettiği bir şeyi yapmak geldi aklına. O kadar zaman geçmişti ki, günlük tutmanın dışında iki satır bir şeyler yazmayalı... Aldı eline kalemi ve kâğıdı. Peki, ne yazacaktı? Gelişigüzel çizgiler, şekiller çizdi kâğıda. Aklına, Peygamber Efendimiz aleyhissalâtu vesselam zamanında yaşanan bir hadise geldi. Kendisini o anda hissetti birden; bir gün Peygamber efendimiz aleyhissalâtu vesselam bir yerden geçerken, gördüğü kişiye selam vermeden geçmiş, fakat aynı yoldan dönerken aynı adama selam vermişti.

Ashab-ı Kiram merak edip bu davranışın hikmetini sordular:

– Geçerken selam vermediniz, dönerken niye selam verdiniz?

Peygamber Efendimiz aleyhissalâtu vesselam buyurdu ki:

– Giderken hiçbir iş yapmıyordu. Boş duranı Allah sevmez. Allah'ın sevmediğine ben niye selam vereyim? Dönerken

ise bir çöple de olsa yeri karıştırıyordu, bir şeyler düşündüğü belliydi. Yani bir şeyler yapıyordu. Onun için selam verdim."

Kıssadan hisseleri devamlı okumanın faydalarıydı bunlar. Okudukları, zihninde daima canlı duruyordu. Kendisini, yere bir çöp parçasıyla bir şeyler çizen adama benzetmişti. "Daha iyi şeyler yapabilirim" diyerek elindeki kâğıda aklından geçenleri yazmaya başladı:

"Ne yazacağını bilmeden yazmaya oturulmaz. Hadi yazayım deyince bir şeyler yazılmaz. Sürahinin içinde bir şey yoksa bardağı dolduramaz. İçi dolu olan sürahiyi ise azıcık eğseniz hemen su dökülmeye başlar. Önce okumak, öğrenmek ve sonra yazmak. Yani önce sürahi dolacak, sonra bardaklara dökülecek. Allah'ın emri "İkra!" idi. Yani, "Oku!" Okumayı sevdiğimizi de söylüyoruz. Ama yeterli mi? Neyi ne kadar okuyacağının farkında olmak, insanın en önemli yeteneği olsa gerek. Rastgele çok kitap okumak bazen tehlikeli olabilir. Asıl olan doğru kitabı okumak, çok fayda sağlamaktır. Zira yazılan tüm doğru kitaplar, bir tek kitabın iyi anlaşılabilmesi içindir. Kâinatın kitabı Kur'ân-ı Kerim'dir. Onu açıklayıcı hadis-i şerifler, ona tabi olanlara yol göstermek içindir. Zaman içinde yazılan tefsir kitapları ise, Kur'ân-ı Kerim'in her bir âyetinin nazil oluş sebeplerini açıklarken beraberinde, ilk okunduğunda anlaşılamayan hikmetlerine de ışık tutar.

Okumak ve anlamak birbirine yakın arkadaşlardır. Biri var ve diğeri olmazsa işe yaramaz. Diğerinin olması için de birinin olması şart. Anlayarak okumak ve düşünmek. Düşünme yeteneği yalnızca 'insan'a verilmiş nimettir. Bu durumda Yüce Kitabın muhatabı önce 'insan'dır. Yeryüzünün en şerefli mahlûku olan insan, işte bu yüzden yeryüzünün halifesidir. İnsan yine aklını kullanarak, ilk emre uymalıydı ki, okusun, okuyabilsin. Okumalıydı ki bilsin. Bilsin ki, düşünmek olan o en önemli görevlerinden birini daha yerine getirebilsin. Bu durumda farz olan okumak ve düşünmek 'insan'a has bir me-

ziyet. Hayatın içinde, okumayla başlıyor alışveriş. İnsan alıyor, aldıkça insan-ı kâmili arıyor..."

* * *

Gerçekten de kendisinin en iyi dostlarıydı Kur'ân-ı Kerim, diğer kitapları ve dergileri. Biri gurbette olan dört kişilik arkadaş grubundan daha sık görüşüyordu kitaplarıyla. O yüzden en iyi dostlarıydı. Okuduğu her bir sayfa, ona doğru konuşan arkadaş gibi geliyordu. Hem doğru sözlü, hem çok kültürlü, hem de saygılı bir arkadaş. Bu yüzden zevk alarak okuyordu. Elindeki kâğıda baktığında yazısının uzayıp gittiğini gördü. Okumanın öneminden ve gerekliliğinden bahseden bir yazı yazmış olmanın ne kadar da isabet olduğunu düşünerek sevindi. Zihninden geçenleri olduğu gibi yazmak da ortaya güzel şeyler çıkarabiliyordu. Yeter ki insan kendini anlayabilsin. Bir nevi kendini okuyabilsin. Ona göre herkes 'Bismillâhirrahmânirrahîm' diyerek zihninin kaynaklarını açmalı ve daha nice düşüncelerini satırlara dökmeliydi.

> Bilimsel çalışmalar insan beyninin 'okuma' ile korunduğunu göstermektedir. Yirmi yaşından itibaren herkesin beyninde her gün 50 bin civarında sinir hücresi ölür ve yerine yenileri gelmez. Vücudun, ölünce yenilenmeyen tek hücresi, sinir hücresidir. Bu ölümler başka bazı faktörlerle de artarsa kaçınılmaz olarak, az veya çok bunama ortaya çıkar. Okumayan kişi, yirmili yaşlarından itibaren sürekli ölen sinir hücreleri ile bunamaya doğru yol alır. Düzenli okuyan kimseler ise, başka bir organik sebep yoksa bundan kurtulma şansını elde etmiş olur. Çünkü okumak beyin hücrelerini korur. Bir insan hayattaysa ve aklı varsa 'okumak' onun en büyük mükâfatlara ulaşacağı, ihmal ettiğinde de zararlarını başka hiçbir şeyle asla telafi edemeyeceği bir durumdur.

SAAT 19:00

GÖKYÜZÜ PARLAKLIĞINI iyiden iyiye kaybetmişti. Belliydi ki, güneşin memuriyet görevi bugünlük sona eriyordu. Kendisi de akşam yemeği hazırlıklarını tamamlamıştı. Bildiğince birkaç çeşit yemek pişirmiş ailesini beklemeye koyulmuştu. Ve sadece Yüce Yaratıcı'nın özel paketler halinde hazırlayıp birer hediye gibi insanlara sunduğu sebzeleri bir araya getirdiğini düşünüyordu. Yani mahareti insan çokta kendinde görmemeli. "Her şey hazırdı ve ben sadece seçip yıkadım, doğrayıp birbirine karıştırdım ve yine Allah'ın yarattığı ateşle pişmelerini sağladım" diye düşünüyordu. Güzel kokularını şöyle bir içine çekti. Bugünden sonra artık tam bir ev hanımı olabileceğine kanaat getirmişti. Ailesi yoldan aç gelecekti ve çok güzel bir sofra kurarak onlara sürpriz yapacaktı.

SAAT 20:10

AKŞAM EZANINI ARALIK OLAN mutfak camından dinledi. Bahçedeki ağacın yaprak hışırtıları ezana eşlik ediyordu. Ezana eşlik etmek istedi. "Ezanı işittiğinizde siz de onun dediği gibi deyiniz" hadisini hatırladı. Kelimeleri ezanla beraber tekrar etti... Ezan davetini duyabilmek sonuna kadar dinledikten sonra namaza geçmek, namazdaki huşû açısından çok önemliydi. Ezan duası döküldü dudaklarından: "Ey bu eksiksiz davetin ve kılınmak üzere olan namazın Rabbi olan Allahım. Hz. Muhammed 'e (s.a.v) vesileyi ve fazileti ver. Onu vaat ettiğin makam-ı mahmuda eriştir..."

Abdesti vardı ama bir kez daha almak, tazelemek istedi. Bir yandan abdest alıyor diğer yandan da zihninin kendisine fısıldadıklarını dinliyordu:

> Ebu Hureyre (r.a.) Hz. Peygamber aleyhissalâtu vesselamın şöyle dediğini rivayet etmiştir:

– "Benim ümmetim kıyamet gününde bedenlerindeki abdest izlerinden dolayı; alınları, elleri ve ayakları nurlular diye çağrılacaklardır."

Ebu Hureyre:

– "Artık bu parlaklığını daha fazla uzatmak isteyeniniz elinden ne gelirse yapsın" demiştir.

Tabii ki namazı ihlâsla kılmaya vesiledir; öncesinde dinlenen ezan ve ardından yapılan ezan duası. Günümüzde ezanlar bile ruhsuzlaştırılıyor maalesef. O, ezanın vaktine göre, makamına sadık kalınarak okunmasına özlem duyarken, bazı yerlerde ezanın merkezi sistemle okunuyor olması insana ne kadar haz verebilir ki? Yine düşüncelere dalmıştı. Cızırtılı bir mikrofonik sese hatta robot sese mi kalmalıydı minareler? Her şey yavaş yavaş otomatikleşip ruhsuzlaşacak mıydı böyle? Ezân-ı Muhammedî bile aşksız mı kalacaktı? İçinde en çok aşk bulunması gereken terennüm o iken; bu ezana yapılmış en büyük haksızlıktı.

Her işin kolayına tek tuşa basarak kaçmak, bu çağın hastalıklarından biriydi. İşte şimdi de bu teşhisi koymuştu topluma, bir sosyolog edasıyla. Bayramlarda toptan çekilen otomatik mesajlar gibi. Onlarca insana aynı cümlelerle hitap etmek. Ne kıymeti vardı ki? Şahsa özel olmalı değil miydi? Kalbindeki kıymeti kadar özenle yazılmalıydı mesajlar. Tebrikler özeldir...

Yenilediği abdestiyle bir kez daha duracaktı Yaratıcısının huzurunda. "Ben geldim davetine uydum da geldim" diyecekti. Başını beyaz örtüsüyle özenle örttü, seccadesini serdi. Karşısında, siyah örtüsüne bürünmüş olan Beytullah'ı tahayyül etmeye çalıştı. Kâbe'yi karşısında görmeden tekbir almayan Osmanlı padişahları geldi aklına. O da tekrar "Tekbir" aldı. Tekrar ve takrar: "Allahu Ekber! Allahu Ekber!"

Akşam namazlarından sonra Vâkıa sûresini okumanın eve bereket getireceği faziletini annesinden öğrenmişti. Annesi her akşam namazından sonra Vâkıa sûresini okurdu. Şükür

ki bunu alışkanlık haline getirebilmişti. Kur'ân-ı Kerim okumayı seviyordu. Mırıldanarak okumayı tercih etti: "Rahman ve Rahim olan Allah'ın adıyla. Olacak Vâkıa olduğu zaman, onun oluşunu yalanlayacak kimse yoktur. O, alçaltıcı ve yükselicidir..."

Cüz'ünü kapatırken içinden bir küçük kâğıdın düştüğünü fark etti. Merakla bakarken babasının el yazısını hemen tanıdı. Belli ki beğendiği bir yazıyı unutmamak için not olarak yazıp saklamıştı. O halde önemli bir bilgiydi bu:

KARANLIKLAR DA AYDINLIKLAR DA BEŞTİR

1. Dünya sevgisi bir karanlıktır; takva da onun aydınlığıdır.

2. Günah karanlıktır; tövbe onun aydınlığıdır.

3. Kabir karanlıktır; kelime-i şahadet de onun aydınlığıdır.

4. Ahiret karanlıktır; salih amel de onun aydınlığıdır.

5. Sırat karanlıktır; tereddütsüz iman da onun aydınlığıdır.

BEŞ ŞEY ZEHİR, BEŞ ŞEY DE ONUN PANZEHİRİDİR.

1. Dünya öldürücü bir zehirdir; Zühd ise onun şifasıdır. Zühd, kişiyi Allah'tan alıkoymayacak şekilde dünyalıktan kifayet miktarı almaktır. Zühd, kuru bir dünya terki değildir. Kalbinden dünya sevgisini çıkarmaktır. Peygamber Efendimiz aleyhissalâtu vesselam; "Dünyada bir garip gibi ya da yoldan geçen kimse gibi ol!" buyurmuştur.

2. Mal, öldürücü bir zehirdir; şifası, zekâtını hakkıyla vermektir.

3. Söz, öldürücü bir zehirdir; Allah'ı zikretmekte onun şifasıdır. Peygamber Efendimiz aleyhissalâtu vesselam; "Âdemoğlunun bütün sözleri Onun aleyhinedir. İyiliği emretmek, kötülükten yasaklamak; Allah'ı (c.c.) zikir hariç" buyurmuştur.

4. İnsanın ömrü zehirdir; onun şifası, Allah'a itaattir. İbadetle geçirilmeyen ömür zehirdir!

5. Seneler zehirdir; Ramazan ayı da onun şifasıdır. Geceler zehirdir; Kadir gecesi onun şifasıdır.

Müjdelenmiş gibi hissetti kendisini... Neden babası bu sözleri daha önce kendisine söylememişti ki? Kim bilir insanlar zihinlerinde ne cevherler barındırıyorlar da, nedense açığa çıkarmıyorlardı. Aklına hemen bir fikir geldi. Ailesinde herkes az çok okumayı seviyordu. Bundan sonra bildiklerini, ailesiyle de paylaşmaya karar verdi. Bu sayede onların da katkılarda buluncağını düşündü. Bu ortamı oluşturmanın en kolay yolu da arkadaşlarıyla yaptığı toplantıya benzer bir birlikteliği ailesi içinde de sağlamaktı. Haftada bir akşam, yemekten sonra oturup ilmî sohbet etseler fena mı olurdu? Böylece herkes birbirinin bildiğinden faydalanmış olurdu. Ailesine bunu teklif etmek için heyecanlandı.

Çalan kapı ziliyle sıçradı. Heyecanı henüz ateşlenmiş mermi gibi yerinden fırladı. Kapıyı açtı ve ailesini karşısında görür görmez sesli bir şekilde şükretti. Babasının elini öptü, annesine sarıldı. Ayrılığa hiç alışık değildi, kısa zamanda onları çok özlemişti. Özenle hazırladığı akşam yemeği için masayı kurarken ailesi de dinlenmek için fırsat bulmuştu. Annesi her zamanki inceliğiyle yaptığı gibi kızına bu özenli sofra için övgüler yağdırdı. Babası da kendilerini özlediği her halinden belli olan kızına teşekkür etti. Yemekte sohbete, yolculuktan bahsederek başladılar. Sonra masadaki yiyeceklerin renkli görünüşüne ve çeşitliliğine şükretmek gerektiğiyle sohbetleri derinleşti. "Cömertliğinden dolayı Sana sonsuz şükürler olsun" diyerek sofradan kalktılar.

* * *

Uzun yoldan gelen yorgun anne ve babası dinlenirken, demlenen çayla simalarına memnuniyet ifadesi olan gülümsemeler yerleşmişti. Bu hizmetinden dolayı da, kızına hemen teşekkür eden baba, kendileri yokken gününün nasıl geçtiğini sordu. Hemen cevapladı; "Bence harikaydı!" diye, kısaca... Bu kısa cevap çay sohbeti için babaya da anneye de yetersiz gelmişti.

Sözü anne devraldı: "Sende değişik bir enerji görüyorum. Heyecan mı demeliyim yoksa? Arkadaşınla görüşecektiniz buluşabildiniz mi?

Heyecanının ve enerjisinin sebebi annesinin zannettiği gibi arkadaşıyla görüşecek olması değildi. Önce üzülerek görüşemediklerini söyledi. Sonra da bunun sebebini anlattı. Yalnız yaptığı ziyareti, ama ondan aldığı sonsuz hazzı. Eve geldiğinde komşusunu ağırladığını, kendisinden bir vakıf kermesi için yardım beklenildiğini bir bir anlattı. Ardından devam etti:

– Haklısın anneciğim, heyecanlıyım. Kendimce planladığım mükemmel bir gün geçirdim. Uzun zamandır yapmayı istediğim şeyleri neden yapamadığımı ve nasıl sürekli hale getirebileceğimi kendime sorup dururdum.

Babası da meraklı meraklı sordu:

– Nasıl bir günmüş bu? Daha doğrusu ne ile mükemmel oldu?

– Bir insanın iki ciheti vardır. Madde ve mana, bu yüzden her ikisi için de ne gerekiyorsa diğerini aksatmadan, yapılması gerekenleri bir arada yapmak, yapabilmek arzum vardı. Hatta mümkünse bunu tüm hayatıma yayabilmek istiyordum. Bir yerden başlamak gerekiyordu. Bugün bunu başarabildiğimi hissediyorum. Hem dünyaya hem de ahirete yatırım yapabilmek beni çok mutlu etti.

– Bu çok güzel ve sana ciddi şeyler kazandıracak bir başlangıç olmuş. İradene söz geçirip bunu başarabilmen ancak tebrik edilebilir kızım. Her gün için daha da mükemmelini dilerim.

– Fakat babacığım bunun için sizin de yardımınıza çok ihtiyacım olacak. Bu ciddi planda sizin de yeriniz var. Örneğin düzenli akşam sohbetleri istiyorum. Ailecek oturulan sofranın sonrasında yapılan sohbetin, fikri paylaşımların herkese katkısı olacağını sizde takdir edersiniz.

Anne söze girdi:

– Biz bunu zaten yapıyoruz kızım, şu anda olduğu gibi.

Kızlarının istediği ilmi bir sohbetti, bunu anlayan babası memnuniyetini dile getirerek hemen söz verdi.

– Her birimiz gündüzleri içinde bulunduğumuz sosyal çevre gereği, farklı kaynaklardan besleniyoruz. Akşamları duyduklarımız, gördüklerimiz ve okuduklarımızla çok zengin içerikli sohbetler yapabiliriz. Bu akşam buna başlamış olalım...

Baba, işyerindeki panosunda asılı duran kedisine ait bir çeteleden bahsederek, en kısa zamanda iyi bir planlama için gerekli olan şeylerin yazılı bulunduğu bir not kâğıdını da kızına vereceğine söz verdi. İşte onun da istediği tam buydu, duydukları onu çok sevindirmişti.

Çayları tazelerken, annesi; "Yemeği fazla kaçırdığını aslında bir çeşit yemeğin açlığı gidermek için yeterli olabileceğini, tıka basa yememenin en doğrusu olduğunu" söylüyordu. Baba, hiç ara vermeden eşini destekleyen sözlerine şu bilgiyi ekledi:

"Bazı rivayetler Efendimiz'in kuşluk vaktine kadar mescitte oturmaya devam ettiği ve kuşluk namazını kıldıktan sonra ayrıldığına işaret etmektedir. Kuşluk namazı kılındıktan sonra oradan bir yere gidilmeyecekse Efendimiz eve döner ve evde yiyecek bir şey olup olmadığını sorardı. Şayet yiyecek bir şey varsa kahvaltı yapar yoksa "öyle ise oruçluyum" der, o günü oruçlu geçirirdi. "Bir şey var" denildiği zamanlarda var olan şey genelde süt, hurma, birkaç dilim kuru arpa ekmeği vb. şeylerdi."[25]

Baba sözlerine devam etti; bu durumdan şunu anlıyoruz. Peygamber Efendimiz aleyhissalâtu vesselamın hayatında yemek işi, günümüzde oldu gibi hayatın merkezinde yer almıyordu. Gün, üç kez yenen öğün yemeklerine göre değil, beş kez kılınan farz namazlarına göre şekilleniyordu. Yeni bir şeyi

[25] Abdulhakim Yüce, "Peygamber Efendimiz'in Bir Günü," *Zaman* gazetesi, 17.08 2012.

keşfetmiş olmanın heyecanıyla, "Harika bir tespit" diye haykırdı.

Anne, artık çay içmeyeceğini ima ederek çay kaşığını bardağın ağzına ters kapatıp "Eline sağlık kızım" dedi. Bu kadar yemek ve içmenin ardından artık bedene hareket lazım. Akşam yemeğini her zaman özellikle az yemeli diyoruz da, bir türlü başaramıyoruz. Eskiler ne demiş: "Kahvaltıyı kral gibi, öğle yemeğini prenses gibi, akşam yemeğini fakirler gibi yemeli." Sanırım biz tam tersini yapıyoruz.

Saat epeyce ilerlemişti. Yatsı ezanı okunmadan Evvabin namazı kılmaya kalkıyordu ki, kızına dönerek, "Planların arasında yoksa, akşamla yatsı arasında kılınan Evvabin namazını da tam bu araya ekleyebilirsin" dedi.

> Evvabin namazı iki, dört ve altı rekât olarak kılınabilir. Peygamber Efendimiz aleyhissalâtu vesselam akşam namazından sonra altı rekât kılınan namazın evvabinden sayılacağını söyleyerek şu ayet-i kerimeyi okumuştur: "Eğer siz iyi olursanız, şunu iyi bilin ki Allah kötülükten yüz çevirerek tevbeye yönelenleri (evvabin) son derece bağışlayıcıdır."[26]
>
> Bunun yanı sıra akşam namazından sonra kılınacak altı rekât nafile namazın, on iki yıllık ibadete denk olduğu, bu namazı kılan kimsenin günahlarının deniz köpüğü kadar çok olsa da bağışlanacağı, dört rekât kılan kişinin cennetle ödüllendirileceği, Kadir gecesini ihya etmiş gibi ecir alacağı yönünde özendirici hadis-i şerifler vardır.

[26] İsrâ sûresi, 17:25.

SAAT 21:45

ALLAH'A YÖNELEN MANASINDAKİ Evvabin namazını bitirmiş, dua için ellerini açmıştı: "Sana yöneldim, Sana inandım, Sana sığındım. Sana uzattım kalbimi, ancak Sensin Rabbim. Kılmış olduğum nafile namazı, dergâh-ı izzetinde kabul eyle. Günahlarımı bağışla. Zaten günahları Senden başka kim affeder ki?"

Usulca ama çağlayan bir ruh ile duasını ederken kulakları günün son çağrısı olan yatsı ezanını duymaya başlamıştı. Bu ses artık bir sonraki günün sabahına kadar Rabbine çağrı olmayacağını, koskoca bir günün de geride kaldığını haykırıyordu. Elbette bu haykırış, duyabilen gönüllereydi. Ömrün de böyle biteceğini fısıldıyordu. Ta ki yeniden doğuşa, dirilişe kadar...

* * *

Yatsı namazını ailece beraber kılmışlardı. Baba, sesli dua etmekte, aile fertleri o duaya 'âmin' diyerek katılmaktaydılar:

"İlâhî! Hamdini sözüme sertâc ettim,
Zikrini kalbime mi'râc ettim,
Kitabını kendime minhâc ettim.
Ben yoktum vâr ettin,
Varlığından haberdâr ettin,
Aşkınla gönlümü bîkarâr ettin.
İnayetine sığındım, kapına geldim,
Hidayetine sığındım, lütfuna geldim,
Kulluk edemedim, affına geldim.
Şaşırtma beni, doğruyu söylet,
Neş'eni duyur, hakikati öğret.
Sen duyurmazsan ben duyamam,
Sen söyletmezsen ben söyleyemem,
Sen sevdirmezsen ben sevdiremem.
Sevdir bize hep sevdiklerini,
Yerdir bize hep yerdiklerini,
Yâr et bize erdirdiklerini.
Sevdin Habîbini, kâinata sevdirdin:
Sevdin de hi'lat-i risaleti giydirdin:
Makâm-ı İbrahim'den
Makâm-ı Mahmûd'a erdirdin.
Server-i asfiyâ kıldın.
Muhammed Mustafâ kıldın.
Salât ü selâm, tahiyyât ü ikrâm,
Her türlü ihtirâm O'na,
O'nun âl ü ashâb u etbâına yâ Rab!"[27]

Her yatsı namazından sonra Mülk sûresini okumak, diğer beş vakit namaz sonrası okudukları gibi alışkanlığıydı. Bunun

[27] Elmalılı M. Hamdi Yazır, *Yeni Ümit Dinî İlimler ve Kültür Dergisi*, Ekim 2012.

için odasına çekilmişti. Artık odanın sessizliğini şu cümlelerle şenlendirmenin vaktiydi. "Rahman ve Rahim olan Allah'ın adıyla... Mülk, elinde olan Allah, yücedir ve O, her şeye kadirdir. O, ölümü ve hayatı amel bakımından hanginizin üstün olacağını imtihan etmek için yarattı..."[28]

Hiç şüphesiz Kur'ân-ı Kerim okumanın sonsuz faziletleri vardı. "Kur'ân'dan mü'minler için şifa ve rahmet olan şeyleri indiriyoruz. Oysa o, zalimlere kayıplardan başkasını arttırmaz"[29] ayeti onu her zaman etkilemişti. Bunu hatırlamak Kur'ân okuma alışkanlığını zevkle sürdürmesini sağlıyordu. Yatağının yanındaki dolapta da şöyle yazılı bir kağıt yapışık duruyordu: "Kur'ân'ı öğrenin ve okuyun. Çünkü Kur'ân öğrenip okuyan, gecesini onunla ihya eden kimse, misk dolu ve kokusu her tarafa yayılan kap gibidir."[30]

[28] Bkz. Ahmed Davudoğlu, *Kur'an-ı Kerim ve İzahlı Meali*, "Mülk sûresi meali," Çile Yayınları, 2003.

[29] İsrâ sûresi, 17:82.

[30] Tirmizi, Edep 79.

SAAT 23:00

KUR'ÂN-I KERÎM'İ OKUMUŞ, uykusu gelene kadar biraz daha okumaya karar verdi. Dergilerini karıştırırken sayfalar arasındaki ayracı buldu. Bu sefer kaldığı sayfada "Hayat Dersleri" başlığı vardı.

"Bir grup arıyla sineği bir şişeye koyuyorlar. Şişenin taban tarafını ışığa doğru, açık olan ağız kısmını da karanlığa doğru yerleştiriyorlar. Arıların hepsi ışık olan tarafa doğru üşüşüyorlar. Ama şişenin tabanı cam ve onların da yabancısı olduğu bir madde, çıkmayı başaramıyorlar. Bu arada sinekler, şişenin ağzına doluşuyorlar ve karanlıkta dışarı çıkıp kayboluyorlar. Ağzı açık olan şişeden karanlık tarafa doğru tek bir arı bile gelmiyor.

Camın önünde ışığa doğru çabalarına devam ediyorlar. İnsanın aklına hemen arıların akılsızca davrandıkları geliyor. Ancak, biraz derinlemesine düşününce; karşımızdaki gerçeğin çok daha farklı olduğunu anlıyoruz: Bu basit deney aslında arıların ne kadar akıllı yaratıklar olduğunu ortaya koyuyor.

Sineklerin yeri ise insanın bilinçaltında malumdur. Arılardan korkarız bizi sokarlar diye ama sineklerden midemiz bulanır, uzak durmaya çalışırız.

Basit gibi görünen bu deneyin sonucuna biraz daha akıllıca baktığımızda hayata dair bir ders çıkarabiliyoruz: Evet ışığa doğru yürüyenlerin önünde her zaman engeller olacaktır kuşkusuz. Onlar engellere rağmen ışıktan vazgeçmeyenlerdir. Ne tür engel olursa olsun önlerinde, ışığa ve aydınlığa gönül vermiş olan insanlar, çabalarını sürdürenlerdir. Ve bu uğurda gerektiğinde ölebilenlerdir.

Sinekler, karanlıkta sıvışan kaçaklardır. Karanlığa yürüyenlerdir. Karanlık zihinlerdir. Karanlık düşüncelerdir. Şişenin ağzının karanlığa bakmasının, onlarca bir önemi yoktur. Sinsi, ilkesiz, yüreksiz varlıklardır çünkü. Sadece kendi yaşamları söz konusudur. Nerede yemek varsa, nerede rahat yaşayacaklarsa, nerede çok para kazanacaklarsa oraya giderler. Onlar için karanlık olması önemli değildir. Karanlık onların sığınaklarıdır, çünkü izlerini rahatça kaybettirebilirler.

Arıyı kovalamak isterseniz savaşır, engellere aldırmaz. Amacı sadece ışığa ulaşmaktır. İğnesini sapladığında öleceğini bilerek savaşır ve değerleri için amaçları için ölürler. Ama sinekler kaçarlar. Sonra arsızca tekrar dönerler kovaladığınız yere. Her türlü pisliğe bulaşırlar, sonra da yiyeceklerinize, üstünüze, başınıza konarak size bulaşırlar. Arılar yumurtalarını yalnızca kovanlarına bırakırlar. Oysa sinekler her yere yumurtlar, her yerde ürerler. Onlar için asıl amaç çoğalmak ve yayılmaktır. Siz siz olun, sonuç ne olursa olsun ışığın peşini bırakmayın. Aydınlık beyinleri aydınlık günler bekler."

Gecenin karanlığında böylesine aydınlık bir yazının karşısına çıkmasını çok hoş bir lütuf olarak algıladı. Gülümseyerek gecenin ortasında uyanabilmeyi kendisine telkin ediyordu. Ve gözleri yavaşça kapandı.

* * *

"Bir Planlamada Bulunması Gereken Özellikler"

– Bir Müslüman öncelikle gününü beşe—beş namaz vakti-

ne göre—bölmelidir. Böylece gününü taslak olarak planlamış olur. Ayrıca bu durum, her namazı vaktinde kılmaya da vesile olacaktır.

– Her mü'minin okunmakta olan bir Kur'ân-ı Kerim hatmi bulunmalıdır. Günlük hatim okumak için okuma hızına göre belli bir sayfayı hedef seçmelidir (Her gün beş sayfa gibi). Kur'ân-ı Kerim okunmadan geçirilen bir gün, eksik yaşanmış bir gün olacaktır.

– Beraberinde Kur'ân-ı Kerim mealine devam edilmelidir. İkisinin hatmi ayrı olmalı, çünkü okuma ve anlama hızı aynı olmayacaktır.

– Sıra kitap okumaya geldiğinde, öncelikli tercih sahabelerin ve Allah dostlarının hayatları olmalıdır. Sen de bir hanım olduğuna göre, öncelikle tüm zamanların en hayırlı, en harika hanımlarını kendine örnek almalı, okumaya onlardan başlamalısın. Unutma ki, kadınların en hayırlıları dörttür. İmran kızı Hz. Meryem. Hüveylid kızı Hz. Hatice. Hz. Hasan ve Hz. Hüseyin'in annesi Hz. Fatıma. Müzahim kızı Hz. Asiye.

– Elinde yazılı bir çetele tablosu mutlaka olmalıdır. İleriki saatlerde neler yapacağını gözünün önünde yazılı duran bir tabloda görmek, işinde oyalanmamayı ve ertelememeyi sağlayacaktır.

– Uyguladığın her maddeye işaret koyman da görevlerini düzenli yapman konusunda devamlılığını sağlayacaktır. Unutma boş vakit diye bir şey yoktur.

– Günlük programın dışında haftalık program da hazırlanmalıdır. Haftada bir uygulanacak farklı ödevler ekleyebilirsin. Kademe kademe zamanını nasıl da doldurduğunu ve uygulayabildiğini görmek seni çok mutlu edecektir. Başarmanın tadını sana yaşatırken, gerçekte asıl tat ruhunun kazandıklarıyla ilgili olacaktır.

– Televizyon programları dine, ahlâka, fazilete, bilgeliğe uygunsa, aşırıya kaçmamak şartıyla izlenebilir. Zira zamanı

yutup, yok eden en büyük canavardır televizyon.

– İhtiyaçlarının giderilmesinde lükse kaçmamanı, her konuda olduğu gibi bu konuda da Müslümana orta halli olmanın yakışacağını unutmamanı hatırlatırım.

– Günboyu lisanını kötü ve boş sözlerden korumalısın. Gözlerini ve kulaklarını da çirkin ve gayrimeşru şeylerden korumalısın.

– En büyük düşmanının kendi nefsi emmaren olduğunu asla unutmamalısın.

– Günlük hayatımızda zikir ve tesbihlerin önemi çok büyüktür. Yüksek rakamlarla başlayan zikirler seni korkutuyorsa, kolaylıkla rutinleşebilecek olan günlük tesbihlerin şöyle olsun: 100 estağfirullah ile başla. 100 Salavatla devam et. 100 Allah (c.c.) ismiyle sonlandır. Sonra bir bir Esma-ül Hüsna'dan isimler eklersin tesbihine.

– İşte bunlara dikkat ederek yaşadığın her bir gün, Peygamber Efendimiz aleyhissalâtu vesselamın uyardığı gibi; "İki günü birbirine eşit olan ziyandadır."

SAAT 03:00

GÖZ KAPAKLARINI ARALADI. Saate baktı ve teheccüd zamanıydı. Yatağından doğruldu, abdest için kollarını sıvadı.

Gece namazının feneriyle aydınlananlardan olmak için bana irade gücü ver Allahım. Gecesi aydınlık olanın gündüzü hiç aydınlık olmaz mı? Uykunun ağır ellerini kaldır göz kapaklarımdan. Uyanık eyle beni tüm hakikatlerin karşısında. Ülfetin dağılmasında, şeytandan korunmada, bu karanlık gecede ancak namazımla Sana sığınırım. Mağfiretine ve verdiğin onca sayısız nimete şükrümü ancak gece uyanarak verebilirim. Belki günahlarıma rağmen bu namazla sevgini celb ederim. Hesap günü "Gece yarısı yataklarından kalkanlar nerede?" diye çağrılınca "Ben de varım" diyebileyim. "Gecenin bir kısmında uyan, sana mahsus bir ilave olarak gece namazı kıl. Böylece Rabbinin seni övülmüş bir makama göndermesi

muhakkaktır"[31] ayetinde buyurduğun üzere beni de o makama yücelt.

Geceler isteklerin kabul edildiği, gündüzler ise kabul edilen isteklerin icra edildiği zamanlardır. Gündüzleri Rabbimizin bize özel olarak hazırladığı icraatlarını görebilmek için, geceleri secde ile sürdürmek gerekir. Secde kulun Allah'a en yakın olduğu andır. İnsanın ulaşabileceği en son zirve olarak kabul edilir. İnsan-ı kamile ulaşabilmenin yollarından sadece birisidir.

> GECE NAMAZI ATEŞTEN KORUR
>
> "Abdullah bin Ömer, dört büyük halifeden Hz. Ömer'in (r.a.) oğludur. Abdullah bin Ömer (r.a.) gençliğinde sık sık mescitte uyurdu. Bir gece garip bir rüya gördü. Önünde ateşten bir kuyu vardı. Melekler onu kuyunun yanı başına bırakmışlardı. İçinde yanan insanların sesleri duyuluyordu. İbn-i Ömer:
>
> – Ateşten Allah'a sığınırım, diye dua ediyordu.
>
> Sonra bir melek çıkageldi. Abdullah bin Ömer'e:
>
> – Sen korkma, senin için endişe yok, dedi.
>
> Bu rüyayı ablası olan Peygamber Efendimiz aleyhissalâtu vesselamın eşi Hafsa validemize (r.a.) anlattı. Hafsa validemiz de Peygamber Efendimiz aleyhissalâtu vesselama aktarmıştı. Bunun üzerine Peygamber Efendimiz şöyle buyurdu:
>
> – Abdullah bin Ömer ne iyi bir insandır! Keşke gece namazını da kılsa, buyurdu.
>
> Mesajı alan Abdullah bin Ömer, bundan sonra geceleri az uyumaya ve ibadet etmeye başladı..."[32]

Günlüğe Düşülen Not

Yaşadığımız her günün Allah'ın rızasını kazanmak için elimize bir fırsat olarak verildiğini asla unutmamalıyız. Her gün belki de bize sunulan son fırsat günüdür. Geçen zamanın asla geri döndürülemeyeceğini bilerek, günleri iyi değerlendirme-

[31] İsrâ sûresi, 17:79.

[32] Said Demirtaş, *Namazı Yaşayanlar*, Nesil Yayınları, s. 42.

li, her günü özel kılmalıyız. Her insan yaşadığı her yeni günü, üzerine yazılacak yeni bir sayfa gibi görmeli ve üzerine elinden geldiğince samimi amel eklemeye çalışmalıdır. Bunları bilerek sıradan gördüğümüz günlerimizi güzel verimli ve kaliteli yaşayalım ki, geçmişe baktığımızda mükemmel günler görebilelim. İnsanın geçen günlerinde, Allah rızası için pek çok hayırlarla dolu olduğunu görmesi, vicdanını rahat ettirecek vesilelerdendir. Ertelemeden, zamanında yapılmış bir ibadet, yerine getirilmiş bir güzel ahlâk örneği, kulun kendi hesabına bir kazançtır. Her yeni gün mü'minin Yüce Rabbine olan teslimiyetini, sevgisini, inancını, imanını göstermesi için birer lütuftur.

Günlüğüne eklediği bu son notu da yazmıştı. "Yeni bir gün" ibaresi ona, annesiyle yapacağı alışverişi hatırlatmıştı. Hayır işi için nasıl bir el işi yapacaklarına karar vermiş ve sabah erkenden bunun için alışverişe çıkacaklardı. Gözlerini yeniden yumdu.

SAAT 05:00

YEPYENİ BİR GÜNE UYANIŞ... Gecenin karanlığında yanan mum, sabahın aydınlığına kavuşmak üzeredir. Yeryüzünde hayatın kıpırdanışları, gün doğmadan başlar. Güneşin doğuşuyla değil. Saatim beni uyandırmakta geç kaldı bugün. Aslında ben ondan erken davrandım. Dün aldığım kararla, bugün vicdanıma kurduğum saatin zili daha gür çaldı, tam yarım saat önce. Saatimden önce uyandığım için mutluyum. Bir mükemmel gün daha mı? Neden olmasın?

* * *

Zamanla ilgili en basit kural şudur: Saate ne kadar çok bakarsanız zaman o kadar yavaş geçer. Bu da sizin işlerinizi saatle hatta dakikalarla hesaplayarak yaptığınızı gösterir. Zamanın bereketli olması diğer bir değişle yavaş geçtiğinin hissedilmesi insan için bulunmaz bir lütuftur. Mükemmel bir gün planlayıp yaşamak içinse zaman tek sermayedir. İnsanın

her günü bir olmayıp mükemmel geçmeyebilir fakat bu iyi bir gün geçirmediği anlamına da gelmemelidir. İş ki kötü ve bomboş bir gün geçirilmiş olmasın!

Sonunda ruhsal tatminlik ve doygunluk hissedilen iyi bir günü yaşamak gözde büyütüldüğü kadar imkânsız ya da zor değildir. Yapılması gereken; iyi değerlendirilmiş bir güne niyet, işler için yapılmış zaman tanzimi, plân ve kararlılık üçlemesidir.

Kitabın kahramanı olan genç kız bu çeteleyi uygulamıştır. Siz de uygulayabileceğiniz bir benzer çetele tablosu çizerek kendinize özel değişiklikler yapabilirsiniz.

05:30	Sabah namazı *(Ardından Yâsîn sûresi okunur)*
06:00	Güneşin doğuşu
06:45	İşrak namazı
09:30	Kuşluk (duha) namazı
10:30	Kaylûle uykusu
13:30	Öğle namazı *(Ardından Fetih sûresi okunur)*
17:30	İkindi namazı *(Ardından Nebe' sûresi okunur)*
20:15	Akşam namazı *(Ardından Vakıa sûresi okunur)*
21:00	Evvabin namazı
22:00	Yatsı namazı *(Ardından Mülk sûresi okunur)*
03:00	Teheccüd (gece) namazı

Kaynaklar

Yusuf Tavaslı, *Tam Namaz Hocası.*

Prof. Dr. Mustafa Cevat Akşit, *Müslümanın 24 Saati.*

Prof. Dr. İbrahim Canan, *İslamda Zaman Tanzimi,* Cihan Yayınları, 2009.

Prof. Dr. Sefa Saygılı-Ali Akben-Özer Odabaşı, *Formda Kalmak İçin Sağlıklı Beslenme,* Hayat Yayınları, 2002.

Prof. Dr. Abdülhakim Yüce, *Efendimiz'in Bir Günü,* Işık Yayınları.

Metin Karabaşoğlu, *Peygamberin Bir Günü,* Nesil Karakalem Yayınları, 2008.

Süleyman Bosnalı, *Dinimin Direği Namaz,* Işık Yayınları, 2008.